

2084

MARTIN JURÍK

2084

MARENČIN PT

© Martin Jurík, 2018

© Marenčin PT, spol. s r. o., 2018

Jelenia 6, 811 05 Bratislava

marencin@marencin.sk www.marencin.sk

Cover & Layout © Marenčin Media, s. r. o.

Illustration (p. 4) © shutterstock.com

Jazyková úprava Ivana Nzamba

706. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0035-2 (viaz.)

ISBN 978-80-569-0036-9 (ePDF)

ISBN 978-80-569-0037-6 (ePub)

Čo by ste mali vedieť...

... pred tým, než začnete čítať túto knihu. 2084 už existuje. Knihu s názvom „2084 – koniec sveta“ vydal alžírsky spisovateľ Boualem Sansal v roku 2015. Keď som sa to dozvedel, rozmrzelo ma to. Na „mojom“ 2084 som totiž pracoval už od roku 2005. Zbieral materiál, študoval, tvoril príbeh. Sprvu som sa cítil naštvaný, že mi niekto vyfúkol názov i tému. Potom mi však so zahanbením došlo, že Sansal i jemu podobní si zaslúžia obrovský rešpekt a obdiv. Za odvalu ujať sa kritiky, za akú umelci v islamskom svete prichádzajú o život, či žijú v ohrození (prípadne pod policajnou ochranou) aj na slobodnom Západe. Názov mojej knihy som preto ponechal pôvodný, pod akým som ju začal písať. 2084. Nič viac. Ide predsa o orwellovsky anti-utopickú víziu budúcnosti.

A keďže ide o víziu... Bolo jej treba vytvoriť rámec i vývoj. Z tohto dôvodu som sa nevyhol miestami rozsiahlejším esejistickým pasážam. Neodstaval som ich do osobitnej prílohy ako v Zente, ale zakomponoval ich do deja. Nech má čitateľ bezútešný rozpad demokratickej spoločnosti a jej hodnotového systému neustále pred sebou.

Nadabíte tiež na citáty. Pred každou kapitolou, časťou. Po tom, ako som vyškrtnal hádam aj tucet strán úvah a zavrhol ideu „filozofického výcucu“ v prílohe, som sa rozhodol skomprimovať posolstvo knihy do výrokov, ktoré azda najlepšie charakterizujú ducha doby, v ktorom zapustili korene pochmúrnej perspektívy.

Pri tvorbe knihy mi najviac pomohli dvaja priatelia, ktorým patrí moja veľká vďaka: Martin Schott svojimi rozsiahlymi vedomosťami v oblasti orientalistiky a Michal Ružička pri analýze spoločenského vývoja a modelovaní fiktívnej budúcnosti. Pri opise pádu civilizácie som sa inšpiroval predstavami českého publicistu Milana Vodičku.

2084 je kniha proti nenávisti, proti extrémizmu. Je za kritické myslenie a zdravý rozum. Moju víziu budúcnosti som písal v nádeji, že sa tak v realite nikdy neudeje...

A čo je najdôležitejšie – je to v prvom rade fiktívny príbeh. Rozbieha sa pozvoľna a o to razantnejšie vrcholí. Ako u mňa býva zvykom.

Prajem vám príjemné čítanie.

Martin Jurík

2084

Zničenie Islamského štátu je nevyhnutným krokom, ktorý však treba chápať viac ako koniec začiatku než ako začiatok konca.

Daniel Benjamin, koordinátor proti
terorizmu vo vláde Baracka Obamu

Časť I: Rakka

Niet iného božstva než Alaha a Mohammed je jeho prorok.

Šaháda

1. Kameň v ruke

*Na zahalovaní je čosi oslobodzujúce. V kontraste
s nohavičky nosiacimi Nemkami pôsobili zahalené
ženské telá príjemne uvoľnene... S ťažobou látky
priniesli Egyptanky do hry aj ľahkosť bytia.*

Die Zeit, 34/2016

Ženská pokrývka hlavy je rubášom slobodnej spoločnosti.

Zana Ramadání

Ali vykročil do mrazivého večera. Čakali ho necelé dva kilometre chôdze do mesta na trhovisko. Zavretím dverí za sebou nechal páchnuce, ale teplé priestory laboratória. Pás svetla z chodby za jeho chrbtom rýchlo zmizol a mladík sa ocitol v tme. Dobre si pamätal na časy z detstva, keď na každej ulici svietila aspoň jedna lampa. Okrem matnej až nejestvujúcej žiary dekami zatiahnutých okien dlho predstavovala jediný jasný bod v jeho útlom vesmíre. Pri večerných vychádzkach mestom ho rodičia držali za ruky a mama pod každou lampou zastavila, aby mu napravila šál alebo čiapku. Takto sa to opakovalo každú zimu, ktorú si pamätal. Až do okamihu, keď pod jednou z týchto lúčok rodičia zmizli. Ich zmiznutiu predchádzal lomož vozidla a s ním spojený hluk *mutawiún*. Tí zdapli otca i mamu a ťahali ich preč, vyvliekli ich na korbu bieleho automobilu. Všetko prehučal prenikavý krik matky, ktorá sa márne načahovala za svojím synom. O niekoľko sekúnd zmizol voz hliadky v temnote a Ali zostal stáť ako jediný človek uprostred

ľudoprázdnej ulice, pod jedinou oázou svetla osadenou do vesmíru tmy. Odvtedy pouličné lampy neznášal, hrozil sa ich. Uľavilo sa mu, keď prestali svietiť nadobro.

Cestu poznal naspamäť a v šere videl dobre. Kráčal nehlučne, tlačil sa ku kraju, aby sa dokázal vyhnúť prichádzajúcim vozidlám. Včas rozoznal siluety osamelých chodcov, poznal miesta, kde by sa mohol niekto skrývať, alebo kde by sa mohol skryť on. Napríklad pred skupinkami mužov v jeho veku, ktoré sa často hlučne potľkali po meste a vyhľadávali ženy na *taharruš džamai*. Ak si vyhliadli obeť, obkolesili ju dvoma kruhmi. Vonkajší kruh dával pozor, aby nikto nenarušil ten vnútorný – „inferálny kruh“. Tam nastalo peklo pre každého, kto v ňom uviazol. Muži uväznené ženy okradli, zbili, masovo znásilnili, pričom sa neraz stalo, že žena zraneniam podľahla. A mutawiún, príslušníci náboženskej polície, nezasahovali. Taharruš džamai sa totiž považuje za čosi ako sebajustíciu. Za zásah uvedomelých občanov a verných služobníkov Božích, ktorí chránia vieru i dobré mravy. A to Ali dobre vie. Rovnako vie, že žena sa podľa tradície i odkazu viery považuje za bytosť, ktorá jestvuje výlučne z vôle služby mužovi a deťom. Lebo je ako zviera. Inštinktívna, nestála a hlúpa. A najmä večným nebezpečenstvom pokušenia. Jej ústrednou úlohou je rodiť deti, vychovať sebavedomých synov a poslušné dcéry. Preto ju treba zahalovať a strážiť. Ak ju niekto pristihne osamote či nebodaj nezahalenú a potrestá ju za to, musí si byť žena vedomá svojej viny. Často sa však stalo, že skupinky mužov žiadnu ženu nenašli, alebo sa im nepodarilo odtrhnúť ju od jej sprievodu. Vtedy sa vrhali aj na iných osamotených mužov, zväčša chlapcov. Aj tých obkolesili. Okradli ich, zbili a nezriedkavo aj znásilnili.

Ali sa preto v tme cítil bezpečne. Cítil sa chránený, skrytý. Videl v nej dobre, veď ako zubný technik musel mať výborný zrak. Tak, ako trpezlivo vykonával precíznu prácu na desatinu milimetra, vedel v šere pohotovo rozpoznať zákutia, kam sa v prípade ohrozenia stratiť.

V lete, na jar i na jeseň z práce odchádzal spolu s inými kolegami. Za svetla by si naňho sotva niekto trúfol. Lúpežné prepadnutia bežných občanov znamenali veľmi prísne tresty. Od odtatia rúk až po oprátku. Za svetla však mešťanov obťažoval iný druh ľudí: žobráci a náboženská polícia. A im sa lepšie vyhýba vo väčších skupinách.

Prácu opúšťal vždy o 17:20, hneď po ukončení podvečnej modlitby *asr*.

Aj napriek tomu, že sa v laboratóriu končilo o piatej, zakaždým vyčkal do 17:12, keď mestom zaznel hlas muezína. Predtým sa stačil ovlažiť – umyť si tvár, uši, predlaktia i chodidlá, vypláchnuť ústa i nos. Na rozložených koberčekoch spoločne so svojím šéfom i ďalšími dvoma kolegami odriekavali povinných sedem minút obradov a recitácie súry al-Fatíha. Ali pritom kútikom oka sledoval nástenné hodiny. Na ich neúprosnú presnosť sa mohol vždy spoľahnúť. Rovnako ako na presnosť muezína. Keď niečo v tomto meste či v celej tejto krajine dokonale fungovalo, tak to isto boli časy dodržiavania modlitieb. Dokonca ani jeho precízna práca sa im nevedela vyrovnáť. Ali si mohol dovoliť zbabrať okraj korunky a skrátiť ho o desatinu milimetra tak, že nedoliehal na hranicu preparácie pahýľa zubu. Šéf i zákazník by nad tým mávli rukou. „Inšallah“, tak to Boh chcel – ako sa hovoríeva. Ale zaváhať čo i len zlomok sekundy k modlitbe by znamenalo neopustiteľný hriech.

Zhlboka vdychoval mrazivý vzduch typický pre mesiac *safar*; jeho pľúca presýtené výparmi monomérov a jemným prachom ušľachtilých kovov ho do seba lačno nasávali. Na okamih zastavil a započúval sa. Zaznamenal v povetrí čosi ako podivnú vibráciu – aspoň si tak myslel. Akoby vo veľkej diaľke zastonalo echo hromu a dlho odmietalo doznieť. Ale v tomto ročnom období predsa búrky nebývajú. V období safaru určite nie. Náhle si spomenul, že niečo také začul už pred pár dňami. Raz, možno dvakrát. V tom istom čase, keď o 17:20 odchádzal z laboratória. Alebo je jeho myseľ len preťažená. Lebo sa neprestával zaoberať vecami, ktorým sa počestní veriaci vyhýbajú. Dokonca takými, ktoré sú výslovne zakázané a za ktoré by ho mohli postihnúť vysoké tresty. Podľa toho, ako by rada imámov náboženskej polície rozhodla. Možno aj smrť. Ale – čo je vlastne smrť? Bojí sa vôbec ešte o svoj život? Nie, pokrútil hlavou Ali. Veď viera i udalosti doterajšieho osudu ho usilovne presviedčali, že pozemský život nič neznamená. Že život patrí Bohu a každý pravoverný je povinný ho zaň položiť. Smrti sa nebál (aspoň si to myslel), lebo mu neprijatie do revolučných Bielych gárd pred ôsmimi rokmi zlomilo srdce. Jeho poručník otec Ibráhím ho vtedy dlho presviedčal, že život má zmysel aj bez vojenskej služby. Napokon presvedčil Ali sám seba. Svoj zmysel života našiel v potešení z hriechu.

Bál sa utrpenia a bolesti.

Ali sa pokúšal túžbu po hriechu potlačiť. Nešlo mu to. Mátala ho predsta-

va, že je smilníkom, viac však, že to zistia a potrestajú ho. Že príde o pohodlie a istoty, ktoré sú v tomto svete neobyčajne vzácné, alebo sa stane cieľom závidi a nepravosti. Že ho raz niekto udá, kto mu závidí jeho vlastný byt či dobrú prácu a náboženská polícia uňho doma nájde dôkazy jeho herézy. A ak aj nenájde, tak z neho vytlačie priznanie k čomukoľvek. Preto mohlo byť vlastne jedno, čo zakázané za dverami svojho bytu aj skrýval. Beztak najviac smilnil vo svojich myšlienkach a vedel, že radšej by sa ku všetkému priznal a prijal hoc aj trest smrti, len aby nečelil utrpeniu z mučenia.

Prítomnosť zvláštneho vzdialeného hrmenia ho vrátila do ponurej večernej reality mesta, v ktorom žil. Na ulici sa nenachádzal nikto, kto by mu mohol hluk potvrdiť, alebo ho len vysmiať z obyčajného zunenia v ušiach. Mladík rezko vykračoval, držal sa tmavšieho praveého okraja cesty. Z uličky Sajída Qutba sa priamo dostal na jednu z hlavných ulíc Abú Musabu az-Zarkáviho, ktorá ústila do Námestia víťazstva, na ktorom sa nachádzalo trhovisko. Tam sa plánoval rutinovane otočiť. Rýchlo nakúpiť kapustu, domáci hummus i čerstvý chlieb a vyhnúť sa hluku i davom, ktoré sa krátko po skončení večernej modlitby opäť vyhrnú do ulíc.

Všetko prebiehalo podľa osvedčeného plánu, ktorého sa držal už niekoľko rokov. Ak chcel niečo niekedy stihnúť či vybaviť, musel tak spraviť okamžite po skončení modlitby. Vtedy ho sotva niekto zdržal alebo mu v niečom zabránil.

Aj teraz sa na Námestie víťazstva dostal len v priebehu minút a ako prvý sa ocitol pred zelovociarmi či pekármi. Rýchle nakúpil, čo chcel a zvrtol sa krížom cez rínok, ktorý v bežné dni dával priestor množstvu stánkov, krámkov i hlavnému bazáru a počas sviatkov sa menil na veľkolepé výjavy osláv. Aj tento ešte stále len čerstvo pochatý rok čakali obyvatelov mesta i celej krajiny veľkolepé oslavy. Zarovno s prvým dňom ramadánu sa počas vrcholiaceho leta a horúčav mal začať každoročný týždeň slávností výročia vyhlásenia kalifátu. Ako zvyčajne, veľký deň pre celú *ummu* veriacich. Pretože vtedy sa jej ľud vydal na cestu víťazstva – ako kedysi vyhlásil veľký Abú Bakr al-Bagdádí. Avšak veľký kalif Abú Bakr al-Bagdádí by bol dnes určite znechutený, keby nakupoval na tomto trhovisku – povedal si Ali v duchu s dávkou uštipačnosti. *Ach, aké šťastie, že náboženská polícia nevie čítať myšlienky.*

Ako posledné si nechal zabaliť dve kilá kyslej kapusty. Predal mu ich

prešedivený zeleninár s provokatívne vyholenou tvárou. Klasický *kafir*. Neveriaci. Konkrétne človek knihy. Vidieť to na ňom podľa žltého kruhu s krížom, ktorý musí viditeľne nosiť na hornej časti oblečenia, aby všetci veriaci vedeli, že je kafir, a aby ich mohla náboženská polícia lepšie kontrolovať. Pretože pre *kuffar* platia iné zákony ako pre nás veriacich, opakoval si Ali zakaždým s úľavou, že medzi nich nepatrí. *Kuffar* (množné číslo od kafir) sú vraj tiež ľudia. Ale slepí a hluchí. Nie sú obdarení jasnozrivosťou spoznať jediného a ozajstného Boha a skončia v pekle. Tak znie učenie najušľachtilejšej *saláfije* – najčistejšej a nefalšovanej viery z čias samotného proroka Mohameda. Preto sa veľký Abú Bakr al-Bagdádi musí točiť v hrobe. Keby teraz prešiel pomedzi stánky tohto trhoviska, vyskočil by z kože. Kafir a predáva zeleninu. Za jeho čias mohol kafir nanajvyš nastaviť krk a čakať na úder šable, ktorá mu zrazí hlavu z pliec. A teraz predáva zeleninu, pričom pravoverných potrestajú za to, ak mu podajú pravú ruku a nie ľavú – tú špinavú, ktorou si utierajú zadky. Niečo podobné sa týka aj tu žijúcich šíitov, súfistov, alewitov alebo jezídov. Iba byť kafirom je skutočný hriech a okamžitý trest smrti. A ako sa Ali počas svojho života mohol viackrát presvedčiť, kafirom sa podľa chuti a nálady mohol stať ktokoľvek. Dokonca aj poctiví veriaci s bytom a dobrou prácou...

Domov vykročil po ulici 1. ramadána (dňa vyhlásenia kalifátu 1. 9. 1435), jednej z najdôležitejších mestských tepien. Čakali ho asi dva kilometre chôdze v príjemnom ľudoprázdne. Svietila tu síce viac ako jedna zvyčajná lampa, napriek tomu sa väčšine obyvateľov krátko po modlitbe inde ako na trhovisko kvôli zime nechcelo. Zostávali buď v okruhu svojich rodín, alebo modlitebných spoločenstiev, popíjali čaj, ťahali z vodnej fajky a rozprávali sa. Kde-tu sa spoza zatiahnutých okien predrali rôzne zvuky. Napríklad tupé údery a nimi sprevádzaný ženský nárek. Ali vedel, že opäť nejaký uvedomelý muž vykonáva svoju povinnosť – vychováva vlastnú ženu. Veď kto by už len nepoznal jednu z najpopulárnejších kníh v krajine *Ženy a islam* od imáma Mohammada Kemala Mustafu, ktorý ju síce spísal niekedy pred sto rokmi, avšak zostala nadčasovou? Imám odporúčal mužom ľahké pružné palice s tupým koncom, ktoré na ženskom tele nezanechajú jazvy alebo podliatiny, prípadne mydlo zabalené do uteráka. „Vedieť zbiť vlastnú ženu je ozajstné umenie,“ zneli legendárne riadky, „ženu treba vychovávať, učiť a krotiť, len keď sa nechce podriaďiť alebo opomenie svoje povinnosti. Nie vybiť si

na nej bezdôvodne vlastnú zlosť, keďže sám prorok Mohamed, mier s ním, povedal: nebíte ju po tvári, nerobte ju škaredou.“ Ktovie, koľko mužov sa pridrža aj druhej časti tejto filozofie, povedal si v duchu Ali.

Ukolísaný pocitom rutiny a zdanlivého bezpečia sa až príliš vnoril do svojich myšlienok. Nepostrehol pritom zárodok frmolu, ktorý postupne silnel pozdĺž hlavnej cesty. Až prineskoro zachytil pohľadom dva biele pick-upy náboženskej polície a kľbko rozrušeného davu. Hneval sa sám na seba za túto trestuhodnú nepozornosť. Zahnúť nebolo kam a otočiť sa si netrúfol, pretože ak by ho pri tom niektorý z policajtov, či dokonca hockto príliš horlivý spomedzi divákov pristihol, znamenalo by to preňho začiatok mnohých nepríjemností. A utrpenia. Zostávalo mu jedine pokračovať vpred a tváriť sa neohrozene.

Už z diaľky to vyzeralo na jasný prípad samojustície uvedomelých veriacich. Jeden spomedzi privolaných policajtov, väčšinou veliteľ, býva aj imám-sudca, ktorý je oprávnený rozhodovať o spravodlivom treste. V drvivej väčšine ide o palicovanie za nedostatočné zahalenie ženy alebo o *zinu* – hriech spôsobený nemanželským pohlavným stykom. A takéto sa bežne stretáva so smrťou.

Ešte dávnejšie, približne pred pätnástimi rokmi, sa podobné „spontánne manifestácie vôle veriacich“, ako ich označujú vplyvní kazatelia i sám kalif, odohrávali omnoho častejšie. Na ulici sa zjavil rozvášnený dav, skandoval heslá plné emócií a hnevu a schuti páľil rôzne vlajky. Aliho šíitský kolega Farúk pri spomínaní často posmešne utrúsil, že bohobojný ľud s nadšením páľil vlajky, a pritom podaktoré z vlajok sa nedali kúpiť nikde v krajine. A dokonca ich vlastnenie malo za následok najprísnejšie tresty a mučenie, pretože držiteľ mohol byť obvinený zo špionáže a spolčenia sa s nepriateľom, šajtanom. Spontánne rozvášnenému davu vlajky vždy priviezla náboženská polícia na svojich pick-upoch. Napokon jedného pekného dňa tieto udalosti kalif zrušil bez udania dôvodu. Náboženská polícia vozievala už len prostriedky na palicovanie, kameňovanie, stínanie alebo upálenie.

Podľa výkrikov Ali pochopil, že na programe je kameňovanie. Dnes sa nekameňovalo ako kedysi. V dávnejších dobách sa previnilci zahrabali po krk do zeme. Niečo také bolo v súčasnosti náročné, nikomu sa nechcelo kopat jamy do tvrdej studenej pôdy kdesi v parku alebo obetovať poctivo pestovaný trávnik. Dnes sa ľudia priväzovali o kovové stĺpiky zaliate v pra-

videlných odstupoch do betónu na každej väčšej ulici. Kameňovanie sa tak stávalo vzrušujúcejším zážitkom.

Mladík postrehol, ako o stĺpik uväzovali akúsi ženu. Odvrátil zrak a chystal sa držať vzadu, aby sa výjavu nemusel prizerať. Najradšej by si zapchal aj uši, bál sa totiž smrteľného kriku popravovanej. Tu sa akýsi chlap pred ním otočil a začal Alimu oduševnene vysvetľovať:

„Tá suka je *kafir*! Našli tú bezbožnicu osamotenú počas modlitby. Začala pred nimi utekať, tak ju lapili. Čo má čo utekať, keď...”

Do blábolenia chlapa sa ozval mocný hlas policajta:

„Utvorte polkruh! Polkruh! Nech je kameň pre každého!”

Húf sa neochotne rozhybal, táraj zmizol Alimu z dohľadu. Miesto toho ho zástup vtiahol a tlačil vpred. Až príliš vpred. Rovno do zovretia jedného z policajtov.

„Stoj tu, chlapče,” ukázal naňho mocný urastený chlapisko neurčitého veku, pričom sa jeho výslovnosť zavlnila južanským prízvukom. Hustá čierna brada priam splývala s dlhou tmavou tvárou, v ktorej spod strapatého obočia striehli skryté, ale pohotové oči. Sivý zimný kaftan náboženskej polície z ovčej kože, zlatou niťou vyšívany lem a vysoká baranica o svojom majiteľovi prezrádzali, že skupine velil a tiež figuroval ako kazateľ i sudca zároveň. Isto patrila k *pravoverným*, k ľudu z púštneho juhu s pevnou čistou vierou. Nie ako tunajší, úpadkom nahlodaní obyvatelia severného Maghrebu. Aspoň tak sa šírilo po krajine. Ali si o tom myslel svoje. Pristahovalci z juhu nepriniesli žiadnu rýdzosť pravej viery, ale obyčajnú krutosť a strach.

Imám sa zohol po kameň a vtlačil ho Alimu do ruky.

„Ideš ako prvý, až keď poviem.“ Potom sa chlapisko otočil k davu: „Čujte, ľudia veľkého Maghrebu, jediného a pravého kalifátu! Naša *umma* a naša viera vyžadujú každodennú ostražitosť! Vybudovali sme síce mocnú ríšu, dobyli svet, slovu Božiemu razili cestu. Avšak to, že sa nás nepodarilo poraziť zvonka, neznamená, že nemáme nepriateľov vnútri, v samom srdci kalifátu. Ako túto *kafir*!”

Kazateľ sa prudko otočil k zahalenej žene priviazanej o stĺpik. Spravil k nej zo dva-tri dlhé kroky a pästou ako jej hlava z nej jedným zvlášť silným drapnutím strhol väčšinu šiat. Žena sa zatriasla ako handrová bábika a spod franforcov látky jej spolu s vydeseným výkrikom vyskočilo mladé biele telo

s blondavou hrivou a špicatými prsiami. Dievča sa bezmocne zatrepotalo ako papier vo vetre.

„Počas modlitby asr sa táto bezbožnica zakrádala ulicami. Keď nás zbadala, utekala...“

Keby neutekala, stretol by ju rovnaký osud, povzdychol si v duchu Ali a cítil, ako mu srdce búšilo a na hrtan sa tisli oceľové prsty. Kameň zovretý v ruke sa mu lepil od potu.

„Teraz nastala chvíľa spravodlivosti! Bezbožnosť, byť radšej kafirom ako služobníkom Božím – už len to je urážka Alaha všemocného, už len to je dôvod k hnevu a trestu!“

Chlapisko s tmavou tvárou a žiariacimi očami ukázal na Aliho:

„A ľud Maghrebu teraz vykoná trest. Al walá wal bará! V mene Alaha milujeme, v mene Alaha nenávidíme!“

Mladík poslušne zdvihol dlaň, ale zaváhal. Obnažená dievčina sa triasla od plaču. Niečia dcéra, ktorá možno len vybehla von niečo nakúpiť.

„Hádz!“ napomenul ho kazateľ.

Ali hodil. Netrafil. Kameň sa odrazil od betónovej steny. Dav sa škodoradostne zasmial.

„Ešte!“ kričal veliteľ hliadky.

Ali sa pohotovo zohol, schmatol nový šuter a šmaril ho z celej sily. Zasiahol dievčinu do hlavy. Tá stíchla, tvár jej nadobro zmizla pod vlasmi, nohy sa jej podlomili a biele telo sa sunulo k zemi. Dav zaburácal a vzápätí nasledovala netrpezlivá spfška kamenia ostatných prítomných. Biele telo sa postupne menilo na červené. Až kazateľ zdvihol ruku, aby ich zastavil. Z pleca si zložil čierny kalašnikov a spoza opaska vytiahol dlhý vrúbkovaný nôž. Mladú ženu zdrapil za vlasy a vytiahol naspäť hore. Vyvrátil jej hlavu a za pokriku „Alah je veľký!“ jej priložil čepeľ k hrdlu. Rozkričali sa aj ostatní dvaja policajti, ktorí dovtedy len vedľa nečinne postávali, s dlaňami ležérne priloženými na hlavniach svojich zbraní. Veliteľ začal rezať, kričal a sledoval pritom, či niekto neodvracia zrak. Ali pootvoril ústa, zatajil dych a zostal stáť ako prikovaný. Až do okamihu, keď muž zdvihol odrezanú hlavu do vzduchu ako trofej a otočil ju na všetky strany. Rinúca sa krv zanechávala po zemi obrazce rýchlo padajúcich rozplasnutých kvapiek. Mladík sa pristihol, ako mu neustále niekto vrieska do uší „Alah je veľký!“ Zistil, že ho ohlušuje jeho vlastný hlas.

Stíchli, až keď veliteľ hodil hlavu na korbu pick-upu a nariadil svojim podriadeným, aby upratali kamene. Torzo tela muselo päť dní ostať priviazané k stĺpiku. Ako odstrašujúci príklad pre všetkých, ktorí hriech spáchali či nespáchali.

Pristihol sa, ako zmeravene stojí a zhyponotizovane zíza na zvyšok nahého tela. Nohy na zemi skrčené pod sebou, trup zaliaty schnúcou krvou naklonený do strany. Nieкто ho chytil za ruku a zatriasol.

„Hej,“ zaznel mu hlas pri uchu. Otočil sa a uvidel dvoch prešľapujúcich paholkov, ktorí sa dívali striedavo naňho a na mŕtvu pri stĺpe. „*Áchi*, braček, pridáš sa?“

„Kam? Kam sa mám pridať?“ podozrievavo si ich premeral. Tomu, ktorý sa ho pýtal, chýbali predné zuby a veľmi mu páchlo z úst. Druhý, so zrasteným obočím, si netrpezlivo vŕtal v nose.

„No predsa s ňou,“ ukázal prvý na telo. „Vezmeme ju k Chalídovi domov a tam si s ňou všetci užijeme.“ Mladík ho drgol do ramena a vystrúhal široký úsmev. Jeho spoločník, predstavený ako Chalíd, veľavravne naznačil súlož tľapnutím dlaňou po pästi. „Nadránom ju prinesieme späť. Veď pozri, aká pekná. Aj bez hlavy. Škoda by jej bolo.“

„Ďakujem, bratia,“ pokrútil hlavou Ali, „ale musím ísť domov.“

„Áha,“ zdvihol bradu paholok, „ale neprezradíš nás, však nie?“

„Samozrejme, že vás neprezradím, bratia. Idem len domov.“

„Dobre, braček, dobre,“ bezzubý sa zasmial, „ale rozmysli si to. Prichádzaš o veľa. Policať si vzali hlavu, ale my budeme mať telo.“

Tu sa zaceril aj Chalíd. Ali sa zo zdvorilosti tiež radšej zazubil.

„Ešte raz ďakujem za vašu láskavosť, bratia, ale musím ísť. Nech vás Boh ochraňuje. Fi amani Alah.“

„Fi amani Alah,“ zamumlali ostatní a zohli sa rozväzovať mŕtvej ruky.

Ali sa dotackal domov ako v tranze. Pred dverami radového baraku takmer vrazil do inej dvojice mladých mužov v kaftanoch, ktorá mu prehradila cestu.

„Assalámu alejkum, braček,“ zaštebotal preafektovaným hrdelným hlasom jeden z nich.

„Wa, alejkum as-salám,“ spamätal sa Ali a odvetil neochotne, „ako vám pomôžem, bratia?“

„Braček, si ty Ali al-Almání?“

Mladík zaváhal a oboch si podozrievavo premeral. Ihneď mu napadlo, či nie sú od polície. V prítmí ulice ich na prvý pohľad nerozoznal. Až afganské vlnené pakoly na ich hlavách prezradili, že sú civili.

„Čo potrebujete?“ Ľpel ďalej na neochotnom tóne.

„Všimli sme si, braček,“ rozprával ten s hrdelným hlasom, „že nemáš v okne zástavu. A to znamená nepríjemnosti. My sme ti len prišli pomôcť.“

„Pomôcť? Ako?“ vraštil Ali čelo a voľnou rukou šmátral pod odevom po kľúčoch od vchodu.

„Máme pre teba vlajku, braček,“ spásonosne zaznel druhý z dvojice.

„To je skvelé, bratia, ďakujem,“ odvetil unavene mladý zubný technik a chystal sa vziať mu otŕčanú zástavu z dlane.

„Nie tak rýchlo, braček,“ zadržal ho ten s hrdelným hlasom, „najprv zaplať. Jeden a pol strieborného dinára.“

„To je veľa za jednu vlajku, bratia...“

„To sú peniaze, ktoré ti môžu ušetriť veľa nepríjemností,“ nástojil prvý. „Čo ak ráno pôjde náboženská polícia okolo a všimne si, že ti z okna nič netrčí?“

Bolo mu nad slnko jasné, že ho vydierali. Ani trochu ho to neprekvapovalo. Podobný spôsob sa tu považoval za každodenný. Nátlak patril odjakživa k samozrejým metódam, ako niečo drahého predáť či dosiahnuť. Na väčšinu ľudí fungoval. Aj na Aliho.

„Dobre teda, pol strieborniaku,“ zašomral mladík.

„Jeden a štvrt,“ odbil ho prvý predajca.

„Trištvrte,“ povzdychol Ali.

„Jeden,“ pokrútil hlavou ten s hrdelným hlasom.

Šajtana na vás, zaklial Ali v duchu a s nevôľou prikývol. Vylovil jeden strieborníak a načial hol sa po ponúkanej zástave.

„Fi amani Alah,“ zvolali obaja predajcovia a mladík im to isté sotva zrozumiteľne odmrmlal.

Vtmolil sa do vchodu, nahmatal spínač svetla, ktorý nefungoval, skontroloval poštovú schránku a ťažkopádne sa vybral šliapať na druhé poschodie. Niežeby sa mu v hrubom kožušinovom kaftane namáhavo kráčalo. Zvykol si naň, zvykol si na zimu, ktorá v týchto končinách vedela udrieť mimoriadne silno. A stále sa považoval za mladého, a to aj napriek

tomu, že ďalší deň oslávi už dvadsaťpäť rokov. Kedysi sa vraj aj tridsaťroční považovali za mladých. V skutočnosti mu dych z pľúc pohlcovala ťažoba, ktorú zvonka priniesol a teraz so sebou vliekol nahor. Ťažoba akoby celá sústredená do pravej zovretej dlane.

Zastavil na druhom, najvyššom poschodí pred dverami svojho príbytku. Patril k šťastným. Býval sám v útľom podkrovnom byte s pieckou v kuchyni. Vo vchode okrem neho žili už len dve rodiny. Na každom poschodí jedna. Luxus, aký patril v celom meste k neobyčajne zriedkavým.

Vošiel dnu a zažal všade svetlo. Chcel si užiť z elektrickej energie predtým, ako ju na noc vypnú úplne. Nevedel si zvyknúť na krátke tmavé dni počas zimy. A to si zvykol na všeličo iné. Na rôzne prudké zmeny. Na život bez rodičov. Na pocit ohrozenia, na prítomnosť smrti. Ale krátke tmavé dni počas zimy neznášal. Asi preto, že sa s tým nedá nič spraviť, len ich prijať. Ľudia sa predsa len dajú zmeniť, spoločnosť tiež. Ale ročné obdobia nie...

Batoh s potravinami zložil na stole v kuchynke. Kyslú kapustu musí vyložiť na balkón do chladu. Z nej si zajtra večer uvarí novú polievku. Alebo hneď po tom, ako doje tú z minulého týždňa. Ešte keď začínal ako učeň za zubného technika, mu jeden z lekárov, ktorý ho ošetril zadarmo len preto, lebo mu opravil protézu, kládol na srdce: *Ali, jedz kyslú kapustu. Veľa kyslej kapusty. Má plno vitamínov. Udrží ťa pri zdraví a mladosti. A tým pri živote.* Lekár mal pravdu. Lieky boli pridrahé a ťažko sa zhánali. Okrem toho sa odjakživa rýchlo šírili epidémie. V lete rôzne otravy z pokazených potravín, v zime vírusy. Je síce prísne zakázané o takom hovoriť, ale napriek tomu sa všade šepká, že kedysi sa žilo lepšie. Že ľudia pomalšie starli, dlhšie žili a neumieralo toľko detí. Aj kolega Farúk už zopárkrát sprisahanecky utrúsil, že ešte pred polstoročím jestvovalo čosi ako protilátky na rôzne zákerné choroby. Stačilo len zopár injekcií a človek sa stal voči nim imúnny. Vraj to celé padlo na bláznoch, ktorí uverili, že tieto protilátky spôsobujú duševné choroby. A radšej obetovali zdravý rozum slepej viere. Samozrejme, že Farúk pritom vždy nenápadne narážal na niečo iné. Ale vysloviť akúkoľvek kritiku na adresu kalifátu je bohorúhačstvom. Pretože kalifát je dar priamo od Boha. A kritizovať kalifát znamená špiniť Boha samotného.

Ali už od detstva vedel, že zakázaného je toho veľa. Vedel však tiež, že práve vďaka hriechu, vďaka tomu, čo sa považuje za *haram*, stále žije. A práve tento rozpor mu pomohol prežiť niekdajšiu potupu. Jedným

z najvyšších hriechov je pochybovať o svätých textoch. Už mnohí prišli o hlavu počas verejných popráv na Námestí víťazstva len preto, lebo sa im dosvedčili hanlivé reči o tom, že hadísy, či nebodaj samotný Korán, sú plné rozporuplných súr.

Haram – to zakázané sa nachádza aj dobre skrývané pod parketami, na ktorých stojí jeho posteľ. Nachádza sa tam už dávno, možno odjakživa. On to len objavil, keď zdedil byt po svojich rodičoch po tom, ako vyrástol z poručníctva otca Ibráhíma. Veď hriechom môže byť čokoľvek. Nielen náznak pochybností o svätých textoch. Ale aj nerešpektovanie časov modlitieb či znalosť iného písma ako arabského. Zakázané ovocie chutí predsa najsladšie. Ani Ali sa nevedel toho svojho zbaviť. Presviedčal sám seba, že keď ho raz dostanú, aspoň ho získajú s dôkazmi. Nebudú ho aspoň mučiť, aby sa k niečomu priznal, ale rovno ho popraví.

Myšlienky v jeho hlave dupotali ako stádo splašených koní. Pred očami sa mu opakovane zapínal a vypínal obraz popravenej blondavej kafir so špicatými prsiami. Jej k zemi klesnuté, ešte nevychladnuté telo bez hlavy, nad ktorým hneď krúžili záujemcovia z davu kameňujúcich.

Ali sa pristihol, ako stojí na prahu svojej spálne, drkoce zubami a odkedy opustil miesto popravy, zatína pravú päť, v ktorej sa mu už hlásil krč.

Pomaly zdvihol pravú ruku pred seba, prekvapene si ju obzrel a roztvoril dlaň. Objavil v nej kameň. Neveľký, ale tvrdý, s ostrými hranami. Kameň, ktorý už nestihol hodiť. Až teraz sa mu pred zrakom spätne vybavilo, ako ich hádzal jeden za druhým. Prvým, samozrejme, netrafil. Druhý zasiahol hlavu. Tretí krk. Štvrtý trup. Piaty stehno. Šiesty netrafil. Siedmy opäť hlavu...

Niekoľko rázne zatrepal na dvere. Mladík sa strhol, kameň mu z ruky vypadol, mätko udel o koberec pokrývajúci drevenú podlahu a vláčne sa zakotúľal pod posteľ. Presne tam, kde ležalo Aliho haram.

2. Prekvapenie

*Nepovažujem správne stotožňovať islam s násilím.
Nie je to spravodlivé a nie je to pravda.*

Pápež František II.

*Ak by sa odvrátili (od viery), tak ich vezmite a zabite tam,
kde by ste ich našli. A neberte si z ich radov žiadneho
dôverníka ani pomocníka a podporovateľa.*

Korán 4:89

Dnes mám narodeniny...

Do tohto príjemného poznania precitol Ali po dlhom výdatnom spánku s blaženým úsmevom na perách, ešte za hlbkej tmy, dobrú polhodinu pred zaznením hlasu muezína zvolávajúceho k dnešnej prvej modlitbe *fadžr*. Lahol si takmer hneď po príchode domov. Spomenul si akurát na včerajší pocit vyčerpania a ako zhasínal všetky svetlá a ukladal sa do postele. Prespal večernú i nočnú modlitbu, neprebudil ho ani krik z veže minaretu. Tu sa mu vybavilo, že niekto búchal na dvere a on otvoril. Áno, presne tak. A oproti sebe zbadal malú obéznu susedu z druhého poschodia, odetú v prepychovo vyšívanom hidžábe a s neforemne naneseným rúžom na mäsitej tvári. Rodička troch dcér a jedného syna, manželka zahriaknutého, pod ťarchou osudu zhrbeného stavbára. V trojizbovom byte s nimi už dlhodobo bývala aj jej ovdovená sestra. Žena mu niečo rýchlo a hekticky vysvetľovala. Chcela ho zavolať na večeru. Ali jej len námesačne odvetil,

že nie je hladný, a chcel zavrieť dvere. Strčila však do nich rameno a sprisahanecky mu pripomenula, že má zajtra narodeniny. A že to k nim večer naozaj musí prísť. Lebo mu vystroja hostinu. Za iných okolností by táto správa Aliho znechutila. Neznášal totiž, ako sa mu obe rodiny vtierali. Tá z druhého i tá z prvého poschodia. Neznášal, ako ho obe tlačili do sobáša vždy s jednou z dcér. Ale teraz len otupene prikývol. Žena ho celá rozradostená objala a zmizla dolu schodmi.

Tu si Ali uvedomil bolesť v zápästí pravej ruky. Zvierať mu ho kľč. Kameň... Áno, držal v nej včera kameň. Niesol ho sem počas celej cesty domov. Niesol ho sem od... *Žena so špicatými prsia, priviazaná o stĺp. Žena bez hlavy.* Opäť ju videl, opäť si všetko pamätal. Naplo ho. Vystrelil z postele, chvatne sa pretackal až do kúpeľne, kde v poslednej sekunde zdvihol záchodovú dosku, aby ju neovracal. Šla z neho len lepkavá voda a keďže prázdny žalúdok nemal čo vyvrhnúť, prišla na rad žľč. Boľestivá, horká a nezastaviteľná. Napínalo ho ešte hodnú chvíľu, to už dávno muezínov *adhan* velebil meno Božie a volal: „As-salátu chajrun minan-naum! Modlitba je lepšia ako spánok!“

Dnes mám narodeniny..., opakoval si Ali, keď pri slabom svetle olejovej kúpeľňovej lampy skúmal svoju strhanú tvár. *Dnes mám narodeniny, a to je len raz do roka. Bude to krásny deň. Vždy je to krásny deň. Musí...* Vzpriamril sa. Rozhodol sa nenechať si svoj deň nijako pokaziť. Ani príznakom bez hlavy. Preto sa potrebuje poponáhľať. U pekára ešte vyzdvihne čerstvé medovníky na ranné pohostenie kolegov. Na obed im už objednal jahňací guláš. A po práci, po modlitbe asr, si spoločne zasadnú na vankúše k čaju, okolo vodnej fajky a budú sa baviť a rozprávať. A na tento deň sa tešil každý rok. Nenechá si ho ničím pokaziť.

Vyrazil do ďalšieho skorého rána plného mrazivej tmy. Kombinácia, z ktorej ho striasalo. V zime preto bežne vynechával rannú modlitbu. Vtedy nebola lepšia ako spánok. Vlastne nikdy nebola lepšia ako spánok. Bežne sa Ali v posteli vyvaľoval do poslednej chvíle a z bytu odchádzal, aby do práce prišiel presne na ôsmu. Tentoraz sa pohol o dve hodiny skôr. Aspoň sa vyhne radu na medovníky a nadrobí si. Zababušený do kožucha sa skrčil oproti ľadovo vejúcemu náporu. Navzdory dlhému spánku a teplému oblečeniu ním mráz prenikol ako britva hmlou. Cítil sa ako zbíty neveriaci pes a tak sa aj v poryve vetra tackal.

Kým dorazil do práce, vietor sa zmenil na smršť a Ali mal čo robiť, aby ju dverami vytlačil naspäť von. Zhodil zo seba srieň, rozsvietil a zakúrili. Prišiel ako prvý. Odložil koláčky, rozmasíroval si skrehnuté dlane a ešte v kožuchu sa vydal uvariť kávu. Chcel nejako zabiť čas, kým sa priestory vyhrejú. Potom si sadol do odlievacej miestnosti hneď vedľa príjemne sálajúcej pece, ktorú vždy nechávali zapnutú aj cez noc, aby mohol ten, kto príde ako prvý, odlievať. Nazrel do pece cez vyklápacie okienko a našiel šesť žeravých téglíkov – šesť žeravých formičiek. Vonku zoradené nádoby s naváženými drahými kovmi zodpovedali poradiu téglíkov v peci. Ali zapol prastarú centrifúgu – skutočný klenot z dávnych čias, aký sa v súčasnej dobe zháňal neuveriteľne ťažko. Kto však nechcel odlievať ručne, musel podobný stroj nájsť u špekulantov so starožitnosťami odkiaľsi z ruín Barlína a dobre zaň zaplatiť. A tiež ho vedieť opraviť.

Mladík si nasadil zväračské okuliare, zapálil acetylénový horák a začal topiť zlato z prvého téglíka. Len čo sa kov rozpustil a jeho povrch sa roztrhal do mazľavo pôsobiacej škvrny, rýchlo kliešťami vytiahol prvý rozžeravený téglík a zakvačil ho na koniec centrifúgy. Pohotovo zapol odstredivku a stroj rozhnevane zahučal a nebezpečne sa rozvibroval. Po necelý minútu ho zastavil, vybral téglík a odložil ho na parapet hotových odliatkov. Takto zručne si poradil aj s ostatnými.

Miloval svoju prácu. Šla mu ľahko, od ruky, bavila ho. Zvlášť dlhé hodiny, keď si sadol za svoj stôl a mohol sa pustiť do modelovania voskových koruniek. Pozapínal si biely laboratórny plášť, do artikulačného strojčeka osadil sadrový odliatok chrupu pacienta s ofrézovanými pahýľmi a slávnostne otvoril svoje kožené puzdro s nástrojmi. Zapálil Bunsenov kahan, poláskal sa s jeho plameňom na špičke nástroja a pomocou vosku sa čo najvernejšie pustil reštaurovať to, čo na ďasnovom hrebeni chýbalo.

Po nejakej chvíli začal fungovať automaticky. Jeho prsty s dokonalou precíznosťou každého pohybu tvarovali krivky nových zubov, jeho myseľ unikla do uzavretej sféry vlastných predstáv, kam viac neprenikál zvuk fréz, bzučanie generátorov, džavot kolegov, ba dokonca ani neúprosne vtieravý škrekot Fátihovho rádia s arabskými šlágrami.

Takto meditovať sa naučil až po výučbe. Až po tom, ako mu jeho šéf a spolumajiteľ laboratória Fátih pred štyrmi rokmi odovzdal tovarišský list. A tiež vedel, že podobný stav meditácie sa dá dosiahnuť aj pomocou

rôznych drog ako hašiš, ópium, či dokonca vraj captagon – druh lekárenského amfetamínu, ktorý hojne užívajú svätí bojovníci, aby prekonali strach zo smrti. Sám vyskúšal len hašiš a ópium. A to ako učň, keď ešte len v gypsiarni odlieval sadrové modely spodného a dolného chrupu spolu s Rášidom, ktorý tu vtedy pracoval ako výpomoc. Áno, prišiel s tým jeho pobláznený a večne vysmiaty rovesník Rášid, ktorý si dokázal fajku s hašišom zapáliť ešte aj na záchode, len aby potom po gypsiarni poskakoval s červenými sklenými očami, vycerený ako pavián. Korán predsa drogy výslovne nezakazuje. Jedine alkohol. Ale o hašiši, ópiu či captagone nehovorí nič. Rozporupľnejšie je až zákonodarstvo kalifátu. Kto drogy užíva či prechováva, vinný nie je. Koho však pristihnú drogy predávať, je vystavený mučeniu a smrti.

Počas práce Ali drogy nikdy nevzal. Pripadalo mu to zbytočne riskantné a príliš rozptyľujúce. Naučil sa meditovať a uniknúť inak. Napríklad si s obľubou predsavzal, že bude bdelo snívať o tom, ako kedysi vyzeral svet. Svet, o ktorého dejinách a rozsahu sa učilo tak málo. Rovnako ako kázali všetci imámovia v mešitách, tak svorne opakovali aj učitelia v školách, že pred príchodom islamu vládla svetu tma. Síce existovali krajiny ako Mezopotámia a Perzia, kde ľudia vznikli, ale ich svet stál na vratkých nohách a trval krátko, keďže jeho obyvatelia žili v slepote, ďaleko od večnosti. Až prorok Mohamed vniesol do sveta svetlo poznania. A slovo Božie si odvtedy razilo cestu, kým nepreniklo do všetkých kútov obývaných človekom. Imámovia radi pripomínajú, že si neustále musíme byť vedomí veľkého víťazstva. Víťazstva Boha nad šajtanom, víťazstva veriacich nad kuffar a ľuďmi knihy. Kedysi sme žili vo svete vojny – *dar al harb*. Teraz konečne môžeme žiť v mieri – *dar al islam*. A musíme si tento veľký dar ctiť, vedieť zaň každý jeden deň bojovať a prinášať obeť. Tak znie jednoliate učenie našej ummy, opakoval si Ali stokrát naučené. Ale predsa... Všetci priznávajú, že pred islamom existovalo „niečo“, že ľudia „nejako“ žili. Potvrdzujú to mnohé pozostatky z týchto čias. Napríklad storočná centrifúga, na odvrátenej strane ktorej sa skvie malá plaketka s nápisom „Degussa“. V písme dávno zabudnutom a najmä zakázanom pod trestom smrti. V písme, ktoré Ali ovládal od svojho detstva. Jedno z jeho najintímnejších tajomstiev, jedno z jeho haram.

Dnes sa mu meditovať nedarilo. Nech už si akokoľvek v dlaniach ob-

racal sadrový chrup, alebo sa sústredil na plameň horáka. Pred zrakom mu zakaždým vyskočila žena so špicatými prsiami a odťatou hlavou a jej prízrak sa prelínal s Rášidovým bláznivým úsmevom. Vždy ho to vystrašilo natoľko, až sa mu ruka zachvela. Vosk mu vtedy kvapol na stôl alebo sa zle rozprskol na modeli.

Ali sa zatúžil s niekým porozprávať. Obrátil zrak na hodinky. Ešte štyridsať minút do ôsmej. Teraz niekedy by sa mal zjaviť Farúk, ktorý začínal ako prvý aj preto, aby si svoje tégly odľal sám, lebo ostatným technikom príliš nedôveroval. S povzdychom sa odsunul od stola a postavil sa. Chystal sa uvariť si ďalšiu kávu, keď tu v zámku zaštrkotali kľúče a dnu sa aj so záchvevom fujavice vrátil muž, na ktorého práve myslel. Vždy elegantný Peržan sa otriasol a len čo zistil, že vnútri sa svieti i kúri, zamával Alimu.

„Odľal si aj moje?“ kričal naňho ešte z predsiene počas vyzúvania.

„Odľal,“ priznal Ali.

„Dúfam, že si ich nezabral,“ nadhodil podozrievavo Peržan, „inak ich budeš odznova modelovať ty.“

„Uvarím ti kávu,“ zašomral mladík a odmotal sa do kuchynky.

„Aj tak ich budeš modelovať ty, s kávou či bez kávy,“ zahlásil nie práve najvládnejšie Farúk a vyzliekol si svoj dlhý ťažký kabát.

„Spravil som ti láskavosť,“ obrátil sa Ali a dotknuto zvrátil čelo, „a ty si miesto toho naštvaný.“

„Som naštvaný,“ odvetil Peržan, zapínajúc si biely plášť a jeho pohľad letel po miestnosti ako kométa s temnou predzvestou. „Vieš, čo sa včera stalo? Ukameňovali nejakú ženu. Len tak na ulici, verejne. Za nič.“

„Vraj bola kafir, ktorá porušila...“, Ali, ani nevedel prečo, pokúšal sa vraždu aspoň nejako racionálne vysvetliť, ale Farúk mu do toho hneď vpadol:

„Ale hovno. Hovno porušila. Zabili ju, lebo bola kafir. A možno ani to nie. Zabili ju, lebo bola žena.“

„Videl som to,“ prikývol potichu mladík.

Farúk siahol do svojho priečinka a zo škatuľky si vytiahol cigaretu. Tú si zapálil na Aliho Bunsenovom kahane. Oprel sa o svoj stôl, potiahol si a skúmavo si premeriaval mladíka.

Ak by sa Aliho niekto spýtal na najlepšieho priateľa, bez váhania by ukázal na Peržana. O jedenásť rokov starší Farúk prišiel na svet v Teheráne, v hlavnom meste Veľkoiránskej republiky. V „meste, v ktorom sa nedá dýchať“,

ako hovorieval o svojom rodisku. Prišiel sem z tejto mocnej a preľudnenej krajiny asi pred pätnástimi rokmi hneď po tom, čo kalif Abú Bakr Al-Ansári uzavrel s Iránom mier a otvoril hranice. Ako opakoval, utiekol pred davmi, špinou a prachom. A tiež, lebo sa dozvedel, že Arabi v Severnom Maghrebe dobre platia čerstvo vyučeným zubným technikom. Nesklamal sa. Platili naozaj dobre. Aj preto tu zostal a vo Fátihovom laboratóriu sa vyšvihol na hlavného technika – takého, ktorý mohol pracovať s keramikou a vypomáhať aj ako zubár. A Fátih ho dokonca urobil svojim zástupcom.

„Kto to spravil?“

„Nemám poňatia,“ pokrútil hlavou Ali. Tunajších náboženských policajtov poznali. Aj ich veliteľa. Tí, na ktorých nadabil mladík, k mestskej posádke donedávna nepatrili.

„To nie je dobré,“ počúchal si Peržan hladko oholenú tvár, pričom mu cigareta medzi prstami zabudnuto tlela. Sústredil sa, v duchu hľadal slová: „Začína sa to vyostrovať. Za posledné roky došlo do Severného Maghrebu niekoľko miliónov sunnitských migrantov z juhovýchodnej časti kalifátu. Pamätáš, koľko nových Arabov tu pribudlo, keď Perzia obsadila Mezopotámiu a zjednotila šíitov? Najnovšie sem lezú i z Arabského polostrova. Vraj kvôli suchu, horúčavam, nedostatku vody. Veríš tomu?“

Ali mykol plecami.

„Ja tomu verím,“ pokračoval Farúk, „dobré si pamätám na teploty v Teheráne. A za Mezopotámiou je to ešte horúcejšie. Vyludňujú sa tam celé oblasti, nedá sa tam žiť. Zem tam vyschla a počas dňa tam praží do šesťdesiat stupňov.“

„Ale čo to má s políciou?“ namietol mladík.

„Počkej,“ naznačil mu Farúk, aby neprerušoval, „k tomu dôjdeme. Salafisti tieto zmeny vnímajú ako znamenia Alaha. Že treba žiť prísnejšie a pokornejšie. Inak sa nedostanú do raja. Veď do Mekky sa pomaly nedá putovať. A vinia za to kalifa i nás samotných – obyvateľov Severného Maghrebu. Vytýkajú nám, že sme poľavili z viery. Že sme zmäkli a spohodlneli. A že treba kalifát opäť raz vrátiť tam, kam patrí. Do čias Mohammeda.“

„Nie sú to len dohady?“ zvrátil mladík čelo. „Taľafatky, čo si ľudia rozprávajú po trhoch a bazároch...“

„To včerajšie kameňovanie je teda len taľafatka?“ vpadol mu uhladený Peržan do vety.

„Veď bola predsa kafir...“ Ali sa pristihol, ako stále naliehavo hľadá ospravedlnenie. Na vlastné prekvapenie i zdesenie zároveň. „A znesvätila islam tým, že počas modlitby behala sama po vonku...“

„A toto je dôvod na vraždu?“ kyslo sa usmial Farúk. „Viera týchto ľudí musí byť veľmi slabá, že ju znesväti, urazí či zneuctí kdejaká kafir počas modlitby a bez dozoru.“

„Idem po koláčky...“ ukončil debatu Ali, ktorý viac nevedel, ako odpovedať. Otočený chrbtom ešte začul, ako Peržan už sám pre seba potvrdzujúco dodal:

„A takíto ľudia sa nám tlačia do krajiny a usilujú sa tu zaviesť svoj poriadok, lebo nás považujú za slabochov.“

Mladík sa odšuchtal do presklenej, v úzkostlivej čistote udržiavanej miestnosti, kde sa modelovali a vypaľovali keramické korunky. Zapol rezervnú pec a nechal ju vyhriať na sedemdesiat stupňov. Z batoha povyberal medovníky a rozložil ich na plechovom podnose. Ten vložil do pece a keď sa koláče zahriali, vybral ich a zabalil do handry, aby čo najdlhšie vydržali teplé. Farúk sa medzičasom uchýlil do odlievacej miestnosti, kde vyklepával odliatky zo zatmeľovacej hmoty. Zjavne považoval diskusiu za uzavretú. Nateraz.

Postupne pribudli aj ostatní kolegovia. Najprv nevysoký, baculatý a večne udýchaný Fátih, jeden z majiteľov laboratória. Po ňom o niečo menej pupkatý Mohamed, prísne veriaci dobrák, ktorý ich často napomínal kvôli poctivejšiemu dodržiavaniu náboženských pravidiel a neustále sa kvôli tomu prekáral s Farúkom. A napokon mlčanlivý a utiahnutý Davud, náhrada za výstredného Rášida, ktorého prítomnosť zavše ani nepostrehli.

Počas práce sa príliš nerozprávali. Sústredili sa radšej na modelovanie alebo frézovanie, kde šlo o desatiny milimetra, prípadne si vymieňali úsečné vety s Fátihom, pokúšajúc sa pritom prekričať jeho beďákajúce rádio. Väčšinou však vládlo napäté hlasoprázdno, vyplnené prevažne monotónnym bzukotom prístrojov a kvílením plačlivých arabských piesní.

Spolu sa zišli až o jednej, počas obedňajšej modlitby *dhubr*, keď ho Farúk chytil za plece a stlačil mu pravicu.

„Všetko najlepšie k narodeninám, prepáč, že som ráno zabudol.“

„Aj ostatní zabudli,“ pokrčil Ali ramenami. Pokiaľ to niekto nepripomenul vopred, patrilo zabúdanie k samozrejmosti. Fátih sa raz nechal počuť,

že keby mohli ženy pracovať, mysleli by na to ony. Jeho žena si v rodine pamätala všetky dátumy a zvládla by aj iné podobné malichernosti.

„Nezabudli,“ rozpačito sa usmial Peržan a rozhliadol sa. Nenápadne sa k nemu sklonil: „Máme pre teba prekvapenie. Trochu divné, možno šokujúce. Tak sa vopred priprav.“

Vtedy mladík pochopil. Nikoho okrem Farúka včerajšie kameňovanie netrápilo. Nervózne mlčali preto, aby sa nepreriekli kvôli jeho narodeninovému darčeku.

Deň napokon ubehol ako každý iný. Krátko po záverečnej odslúžili spoločne modlitbu asr, po ktorej skončení pozval Ali svojich kolegov do kuchynky na jahňací guláš. Vytiahol Farúkov samovar, napustil ho vodou a nechal spariť čaj. Rozložil a napchal vodnú fajku, ktorú vyčistil ešte počas obedňajšej prestávky. Odsunul gauč a všetko rozostavil buď na koberec, alebo na nízky stolík, okolo ktorého sa povalovalo šesť veľkých pohodlných vankúšov. Oslava sa mohla začať.

„Tak...,“ prehodil nervózne Fátih po tom, ako sa všetci najedli guláša a začali pobafkávať z veľkej vodnej fajky s porcelánovou šálkou v ruke a medovými koláčikmi na tanieri. „Nebudeme zbytočne čakať. Všetko najlepšie k tvojim narodeninám, braček.“

Ostatní sa ťarbavo zdvihli a jeden po druhom mladíka vyobjímali.

„Všetko najlepšie, braček,“ zamumlal každý a vlačil mu bozk na čelo. Každý okrem Farúka. Ten ho len objal. Ali si zakaždým s pobavením spomenul, ako mu kedysi dávno, krátko po zoznámení, Peržan povedal: „Ešte raz mi povieš *braček* a oblejem ťa roztopeným zlatom.“

„Drahý *áchi*, drahý braček,“ odkašlal si šéf laboratória a vrhol netrpezlivý pohľad na hodinky, „musíš vedieť, že ťa odtiaľto nenecháme odísť s holými rukami. Máme pre teba veľmi osobitý darček. Už je určite na ceste, pár minút to potrvá. Zatiaľ si posedme, debatujme. Len, aby si vedel, že sme si poctili aj my teba...“

Sotva dokončil, vytiahol spoza jednej zo skriniek drobnú fľašku. Otvoril ju, pričuchol si a s úsmevom vydýchol.

„Je to síce haram, ale keďže je dnes výnimočný deň...“

„Fátih!“ vyhŕkol pobúrene Mohamed. „Už zasa? Na niečom sme sa dohodli!“

„Ale, braček..., veď len hlt. Jeden jediný hlt. Aha, ako dobre vonia.“

A strčil fľaštičku mladíkovmu kolegovi pod nos. Presvedčený veriaci s modlitebnou čiapkou, bradou na štýl proroka a hojným pupkom síce zvrátil čelo, ale oči sa mu zaleskli.

„Tak poď, braček,“ škeril sa Fátih, „Alah je predsa veľkorysý. Takéto drobné hriechy odpúšťa, ak ho požiadame o odpustenie.“

Mohamed ešte chvíľu váhal, keď mu fľašku spred tváre vytrhol Farúk.

„Keď je tma, ani Alah sa nedíva,“ utrúsil s dávkou ironie a doprial si riadny glg. Striasol sa a podal fľašu Alimu. „Len do toho, kamarát.“

Mladík pocítil v ústach prenikavo ostrú chuť silnej pálenky. Jej horúčava mu udrela do hlavy i do údov, telo sa zapotácalo. Až sa mu v ňom rozhostilo príjemne upokojujúce teplo. Podal fľašu Davudovi.

Korán síce alkohol jasne zakazoval, zákony kalifátu však k liehovinám pristupovali podobne ako k iným drogám. Smrťou sa trestalo ich priekupníctvo a pašovanie. Na ich užívanie zákony neexistovali.

„Brrr, preklínam ťa, šajtan!“ zadrkotal zubami Mohamed, keď odtrhol hrdlo fľaše od úst. „Astaghfiruláh! Och, Bože, odpusť.“ Pálenku vrátil Fátihovi so slovami: „Ale tento rok je už naozaj poslednýkrát. Už viac nám to neponúkaj!“

„Prisahám na svoju česť,“ zdvihol šéf laboratória dľaň, „toto je poslednýkrát a už nikdy viac!“

Ešte to aj povedal navlas rovnako presvedčivým tónom, ako to hovorieval vždy.

Ali si pohladil brucho. Náhla dávka alkoholu pôsobila upokojujúco. Zaliala ho teplom i sebaistotou. Rozvalil sa na svojom vankúši a zívól. Nevyberane hlučne zahlásil:

„A čo to včerajšie kameňovanie? Počuli ste o tom? Ja som ho videl...“

Nastalo zarazené ticho. Farúk si radšej k ústam priložil šálku čaju a Mohamed s Davudom vystrúhali spýtavé výrazy. Fátih sa zneistene poškriabal na zátylku.

„Počul som o tom,“ priznal šéf laboratória, „nejaká kafir...“

„Čo sa udialo?“ vyltelol vzápätí z Mohameda, ale tu sa už mladík pustil do vysvetľovania.

„Takže ty si tiež hodil kameňom?“ zopakoval zadumane kolega, ktorý nasledoval svojho veľkého menovca v obliekaní i spôsobe života. Chválil

sa dokonca aj tým, že si zuby umýva siwakom, konárikom rastliny arak – presne, ako to robil sám prorok.

Mladík prikývol. Hodil po žene kameňom a pomohol ju zabiť. A teraz chcel od svojich najbližších vedieť, čoho sa dopustil. V hĺbke duše čakal na akési rozehrešenie.

„Nespravil si nič zlé,“ oznámil sebavedome Mohamed.

„Nič zlé?“ Farúk sa takmer zdvihol z vankúša. „Vražda nie je nič zlé?“

„Je vražda a je trest,“ pokojne vysvetľoval silno veriaci kolega. „Náboženská polícia len dodržala zákon.“ Obrátil sa naspäť na Aliho: „Preukázala žena, že nie je otrokyňou?“

„Nie,“ pokrútil mladík hlavou.

„Tak je to jasné. Zákon o otrokoch hovorí: každý neveriaci, ktorý nedokáže bezpečne doložiť, že nie je otrokom, je automaticky považovaný za otroka. A každý otrok pristihnutý bez pána alebo jeho poverenia sa považuje za utečenca. A takíto utečenci sa môžu na mieste popraviť. A keďže navyše išlo o osamelú ženu... Veľmi zle.“

Fátih len veľavýznamne pritakal, Davud nehybne civel do zeme.

„Zvrátené zákony,“ precedil Peržan. „Všetky zákony postavené na otrokárstve sú zvrátené.“

„Prečo zvrátené?“ začudovane naňho vrhol pohľad Mohamed. „Otroctvo sme tu mali predsa odjakživa, čo je ľudstvo ľudstvom. S krátkymi prestávkami. Až posvätný Korán stanovil, že otrokom sa môže stať jedine vojenský zajatec alebo dieťa narodené otrokom. Aby sa zabránilo zotročovaniu kohokoľvek. Okrem toho, otrokom nesmie byť moslim.“

„Samozrejme,“ nadhodil sucho Farúk, „otrokmi môžu byť len kuffar. A keďže sme s nimi v neustálej vojne už tisícpäťsto rokov, môžeme brať otrokov, koľko chceme. Úžasná logika.“

„Už nie sme vo vojne,“ zdvihol Mohamed ukazovák, „pád Severného Maghrebu sa vojna skončila. Na tom sa pred pätnástimi rokmi spoločne uzniesli náš kalif s perzským vodcom i s ostatnými islamskými krajinami. Islam dobyl svet. Vyhubili sme židov. Dom vojny dar al-harb už nie je. Už je len dom mieru dar al-islam. Tak pred pätnástimi rokmi ustanovila umma i vládcovia islamského sveta.“

„A čo Čína, Amiriká alebo Rúsja?“

„Amiriká a Rúsija predsa neexistujú,“ zasmial sa schuti Fátih. „Jedných sme zničili, druhí sa rozpadli sami.“

„A Čína je dom pokoja dar al-hudna,“ doplnil ho Mohamed. „Vazalská krajina, ktorá sa nám podriadila a pristúpila na náš mier.“

„Tu nejde len o Amiriku, Rúsiju alebo Čínu,“ oponoval naďalej Peržan a pri názvosloví krajín sa pridržal tunajšieho žargónu, „ale o obrovské územia, ktoré nemá kalifát pod kontrolou. Celá východná Ourúpa, Inkiltra, rozsiahle časti Ázie...“

„Územie duchov,“ vpadol do diskusie pomocník laborantov Davud a potešil sa, že mohol niečím prispieť.

„Presne tak,“ chválil Mohamed, „je to zem Jadžudž wa-Madžudž, krajina džinov a prízrakov. Ľudia odtiaľ vymizli. Ostali tam už len duše zatratených, ktorí neprestúpili na pravú vieru. Proti džinom, bytostiam stvoreným z ohňa bez dymu, sa nedá bojovať. Proti nim nás chráni Alah svojou nadpozemskou mocou.“

„Áno, áno,“ horlivo prikyvoval Davud, „duchovia. Nikto sa nesmie priblížiť k lesom, lebo tam miznú ľudia. Hranice kalifátu sú prekliate. Za nimi je iba prázdnota.“

Farúk vyvrátil oči a radšej sa načialhol po ďalší medovník, ktorý si so zadosťučinením vložil do úst. Potom sa Fátih rozrozprával o tom, že keby za hranicami žili nejakí ľudia, boli by určite neveriaci a museli by sme proti nim bojovať. Kalifát tam však armádu neposiela, lebo odtiaľ nič neprichádza. Po mieri s Perziou putujú príležitostne oddiely na juh do *Zanju*, kraja čiernych, aby robili poriadky s domorodým obyvateľstvom. A ešte, samozrejme, do spojeneckého sultanátu Al-Osmaníja.

Pohodlne usadený a započúvaný Ali oneskorene postrehol, že niekto vstúpil do laboratória. Zistil to až podľa závanu chladu, ktorý so sebou prichádzajúci priniesol.

„Kalifát má vždy proti komu bojovať,“ ozvalo sa tichým až šelestivým hlasom odo dverí kuchynky. Stál v nich vysoký šlachovitý muž s vpadnutou, osýpkami zjazvenou a nepekne zarastenou tvárou, akej by sa človek zľakol, keby nečakane vyvstala z prítmnia. Bol to Hamza, Fátihov brat, úspešný zubár a spolumajiteľ laboratória. Nik netušil, ako dlho tam už čakal a načúval. Zjavil sa tu až zimomraveno nehlučne.

Všetci sa zaskočene obzreli k nemu, Fátihovi zamrzlo slovo na jazyku.

Hamza si údiv prítomných vychutnal a spokojne dodal: „Ak nie kuffar za hranicami, sú to kuffar vo vlastných radoch. Moslimovia, ktorí v skutočnosti moslimami nie sú. Takých čaká *takfir* a smrť.“

Pohľadom, ktorý pripomínal vytasený meč, preletel po prítomných. Zubní technici radšej odvrátili zrak, okrem Mohameda. Ten len uznanlivo prikývol a neodoprel si ďalšiu naučenú frázu:

„Každý, kto sa neriadi zákonom Alaha, je kafir.“

Chlap vo dverách ho ignoroval a bez dojmu sa zahľadel na Fátihu:

„Povedzte môjmu pokrvnému bratovi, že som mu priniesol tú *vec*.“

Vzápätí sa otočil a rovnako nehlúčne odkráčal. Šéf laboratória pootvoril ústa, potom však mávol rukou a sám pre seba si zašomral:

„Zas má zlú náladu.“

Alimu rýchlo došlo, že Hamza priniesol jeho darček. Zjavne ho to obťažovalo, pretože si ani len nedal námahu zablahoželať mu. V podstate to mladíka potešilo. Netúžil po Hamzovej pozornosti a keď odišiel z kuchynky, uľavilo sa mu, že si k nim neprisadol. Fátih síce tvrdieval, že jeho brat máva zlú náladu, Alimu však žalúdok nahováral, že u Hamzu nie je len nálada zlá.

„Chlapče, poď,“ ozval sa šéf hneď po tom, ako sa dvere laboratória zavreli za chrbtom jeho brata. Spoločnosť v kuchynke, ešte mierne zmrznutá podivnou návštevou, sa opäť spamätala a vyprevadila Aliho veselým skandovaním a potleskom.

Svoj darček našiel stáť v odlievacej miestnosti. Pôsobil ako mátoha, nadrozmerný nočný motýľ s ovisnutými krídlami. Mladík si v prítmí až po chvíli uvedomil, že tam nehybne tvrdne postava alebo figurína zahalená čiernou burkou.

„Všetko najlepšie, braček,“ Fátih ho ešte raz teatrálné objal, potom od neho odstúpil a dôležito si odkašľal. „Chcem, aby si vedel, že nám na tebe naozaj veľmi záleží. Preto sme pre teba vybrali mimoriadne vzácny dar. Ani nechci vedieť, aký drahý. Veľmi drahý. Ale patrične odzrkadľujúci náš rešpekt voči tebe. Si výborný zamestnanec, výborný priateľ.“

Ali sa už chystal uškrnúť, pretože sa začal obávať, že si z neho vystrelili. Netušil, ako si šéfovu preafektovanosť vysvetliť tentoraz. Chcel aj vyriečiť čosi uštipačné, keď Fátih vytiahol poskladaný hárok papiera a pred oboma ho roztvoril.

„Toto je tvoja vlastnícka zmluva,“ vysvetľoval šéf o niečo vecnejšie, s triezvejším tónom, „dávaj si veľmi pozor na podmienky. Radšej to teraz prečítaj nahlas. No, čítaj a nezízaj toľko...“

Mladík stále úplne nechápal. Vzal papier do rúk a čítal:

„Fatwa číslo 64 Islamského štátu:

ZACHÁDZANIE SO ŽENSKÝMI OTROKMI.

Bod číslo 1: majiteľ ženského otroka nesmie mať s ním styk, keď je otrok tehotný alebo menštruuje.

Bod číslo 2: v prípade, že vlastní matku s dcérou, nesmie mať styk s oboma ženami.

Bod číslo 3: syn nesmie mať styk so ženským otrokom svojho otca, rovnako nesmie mať otec styk so ženským otrokom svojho syna. Manžel nesmie mať styk so ženským otrokom svojej manželky. Predaj alebo darovanie dievčata to mení.

Bod číslo 4: majiteľovi ženského otroka nie je dovolené vykonať potrat ľudského zárodku, ktorý sám splodil.

Bod číslo 5: majiteľ ženského otroka je povinný preukázať svojmu otrokovi milosrdenstvo, byť k nemu milý, neponižovať ho a určiť mu práce, ktoré ten dokáže vykonávať.“

„Presne tak,“ prešľapoval Fátih na mieste, „dobré si to zapamätaj a rešpektuj, aby si nemal problémy.“

Mladík neveril vlastným ušiam a stále sa bránil tomu, čo práve počul. Šéf ho viac nenechal tonúť vo vlastnom údive a pokynul osobe v burke:

„Vyzleč si ten háb.“

Nočný motýľ zhodil svoje krídla. Pred nimi stála žena. Pekná žena. Vysoká ako Ali samotný, so zapletenými špinavoplavými vlasmi a belasými očami. Štíhla, trochu kostnatá, s dlhým krkom, čistou udržiavanou pletou a jemnými rukami. Mala na sebe ľahký kožuch, ktorý priliehavo kopíroval jej boky. Nesmelo si mladíka premeriavala.

„Volá sa Tessa, má devätnásť,“ obrátil Fátih hlavu k svojmu podriadenému a rukami sa načiahol k otrokyni. Prstami jej chytil tvár. „Pozri, má pekný

biely chrup, všetky zuby sú tam. Dôležité pre niekoho ako my.“ Zasmial sa. Potom jej rozopol kožuch až po brucho a odhrnul aj blúzku pod ním. Odhalil jej pevné biele ňadrá.

„Aha, aké sú tvrdé,“ chytil jedno z nich a vyzval mladíka, aby sa dotkol druhého. „Budeš z nich mať radosť. Inak je zdravá, silná, nič jej nechýba. Apetít už vôbec. Vie dobre variť, poctivo upratuje, je poddajná. Skvelé dievča. A vzácné.“

Ali sa stále neprebral z nemého úžasu a neveriacky držal žene prsník. Tá mu najprv venovala ostýchavý pohľad, kým nesklopila zrak. Fátih ešte niečo vysvetľoval. Že ju nesmie samotnú púšťať von, že musí za ním ísť vo vzdialenosti piatich krokov a podobne. Žiadal od neho podpis na jednom papieri i na ďalšom. Keď jej konečne pustili prsia, žena sa chvatne pozapínala.

„Uži si ju,“ potľapkal ho napokon šéf po pleci.

Zmätený Ali ju naďalej nechal stáť v odlievacej miestnosti a ešte asi hodinu strávil s kolegami pri čaji a koláčikoch. Davud sa veľmi chcel ísť pozrieť na otrokyňu, ale Mohamed ho rázne zahriakol, že podobné správanie by bolo veľmi nedôstojné. Kolegovia ešte hodnú chvíľu filozofovali o otrokárstve a polemizovali, do akej miery je nábožensky zdôvodniteľné. Z debaty opäť raz vyšiel víťazne Mohamed, ktorý naspamäť odcitoval legendárnych imámov Muhammada al-Bucháriho a Málíka ibn Anasa, podľa ktorých mal sám prorok otrokov – a dokonca černochoch.

„Ale veď negri nie sú ľudia,“ oponoval Davud. „Prorok povedal, že šajtan je neger.“

„Samozrejme, že sú ľudia,“ opravil ho Mohamed. „Majú svoje osobitné určenie, svoje poslanie. Tak ako my sme Alahom zvolení byť jeho vernými služobníkmi, sú ním negri určení slúžiť nám. Odjakživa boli výbornými otrokmi, dejiny to dokázali. Neberme negrom ich výnimočnosť.“

Debatu kolegov počúval mladík len jedným uchom. Myslel mu unikala k príťažlivému darčeku, ktorý ho čakal v odlievacej miestnosti. Pred očami sa mu vybavila zmluva a neprirodzene pôsobiace slovné spojenie „ženský otrok“. „Tehotný ženský otrok“ – žena v mužskom rode. Žena ako vec aj na úradnej listine. Žena menom Tessa. Jeho žena, jeho majetok. Dokáže dobre variť, poctivo upratovať. Odkiaľ to Fátih vedel? Možno si to len cucal z prsta, aby zdôraznil jej hodnotu...

„Ďakujem za príjemnú oslavu,“ lúčil sa s ním Farúk, keď poslední odchádzali z laboratória a zamykali dvere. Otrokyňa čakala vonku obďaleč a sledovala ich cez úzku sieťku svojej burky. „Uži si dievčinu. Vyhrál si s ňou lotériu. Náš starý Fátih sa jej musel zbaviť, lebo pre ňu odmietal spávať so svojou ženou a tá mu kvôli tomu urobila doma peklo. Tak nás ukecal, aby sme sa ti na ňu zložili. Nápad trochu pridrahý, ale jedinečný. Opatruj ju a užívaj si ju.“

3. Žena

*Môžete byť slobodný aj moslim zároveň. (...)
Demokracia a ľudské práva podľa mňa nie sú
nijako v protiklade s moslimskou kultúrou.*

Fred Halliday, ekonóm a politológ

*Demokracia je človekom vytvorený systém;
znamená vládu ľudí pre ľudí. Týmto je v rozpore
s islamom, pretože vláda patrí Alahovi...
Nie je dovolené dávať práva na tvorbu zákonov človeku...*

Šejk Muhammad Al-Munadžid, imám a teológ

Vykročil do zimného prítmnia s batohom prehodeným cez plece. Za ním sa v odstupe piatich krokov držala jeho otrokyňa s vlastným batohom. Ranná fujavica dávno ustala, teraz sa nad potemneným mestom rozprestierala priezračná hviezdna obloha lemovaná čiernymi vykrivenými tesákmi v podobe striech a pahýľov stromov. Cesta trvala asi dvadsať minút rezkým krokom. Tentoraz sa Ali nezastavoval nikde. Doma mal v chladničke kyslú kapustu, mrkvu, ryžu, zemiaky i jablkovú šťavu a niesol so sebou zvyšky guláša, chleba pita a zopár koláčikov. Bude mať dostatok pre oboch. Oddnes bude musieť vždy kupovať pre dvoch. Celú dobu uvažoval nad tým, ako si na to zvykne. Na život vo dvojici.

Dorazili rýchlo. Ani na schodoch ho nezastavil žiaden zo susedov, tak

hneď otáčal kľúčom v zámku vlastného bytu. Vstúpili do príjemného tepla, do pachu kobercov a starých stien.

Ali sa zobliekol, v kuchynke vložil batoh a z vodovodu si načerpal pohár plný vody, ktorý na jeden dúšok vypil. Znovu si nalial, zívola a vymotkal sa späť na chodbičku s úmyslom rozvaliť sa vo svojom pohodlnom otočnom kresle v drobnej obývačke. S prekvapením zistil, že Tessa stojí v burke tesne pred dverami, až nadobudol dojem, že sa od momentu, keď vstúpila do bytu, ani nepohla.

„Vyzleč sa predsa,“ povedal jej mierne a ukázal na vešiak na stene.

Dievčina si bez slova zo seba stiahla čierny háb, ktorý ju zakrýval od hlavy až po päty a v priestore očí nechával len anonymný výrez v podobe vzorkovanej sieťky. Burku i kožuch poslušne zavesila na vešiak a vrátila sa do nehybnej pózy so sklonenou hlavou. Pred ním opäť stála vysoká žena s úctyhodným špinavoblondávyim vrkočom a štíhlou, trochu kostnatou postavou.

„Aké dlhé ich máš?“ spýtal sa neohrabane a naznačil k jej vlasom.

Tessa si bez slova siahla na vrkoč a pustila sa ho rozpletať. Mladík sa užasnuto prizeral. Po chvíli sa jej zvlnené pramienky spustili dolu ramenami a zahalili hornú časť tela do svetlohnedej farby. Ali si spomenul, ako jej držal prsník, a ruky sa mu rozochveli. Uprel zrak na pohár s vodou a vtedy zacítil, ako mu v ústach vyschlo. Chystal sa napiť, keď si uvedomil, že dievča ničím neponúkol. Že odkedy ju Hamza priviedol, niekoľko hodín nič nejedla a ani nepila. Mlčky jej podal pohár. Poďakovala a hltavo ho do seba obrátila.

„Musíš byť hladná,“ poznamenal. Tessa prikývla. Chytil ju za ruku a ona opätovala jeho stisk. Chystal sa ju viesť do kuchynky a ohriať jej jahňací guláš, keď tu niekto zabúchal na dvere.

S nechuťou pristúpil ku kľučke a stisol ju.

Pred jeho prahom opäť prešlapovala nízka tučná suseda z druhého poschodia. Aj dnes mala na sebe prepychový hidžáb a prehnanú vrstvu rúžu.

„A kdeže sa mladý pán fláka?“ karhala Aliho hneď na privítanie. „Čakáme naňho celá rodina, že sa uráči k večeri. Tá nám už vychladla, niekoľkokrát som musela prihrievať.“

„Prepáčte,“ povzdychol si rozčarovane mladík, ktorý na včerajšie podivné

stretnutie úplne zabudol. „Kolegovia pre mňa pripravili v práci večierok, nemohol som len tak...“

„Dúfam, že si priveľa nejedol,“ skočila mu do reči žena, ktorá sa, mimochodom, volala Habíba. Aj na jej meno si zakaždým spomenul len s námahou aj napriek tomu, že tu žil už sedem rokov. „Vieš, koľko sme toho navarili?“

„Nejedol som takmer nič,“ klamal Ali, „len sme...“

„A to je kto?“ vystrelila ženina ruka a v jej hlase zaznel nával rozčarovania. Ukazovala na Tessu, ktorá mladíkovi vykúkala spoza ramena.

„To je moja otrokyňa, ktorú som dostal od kolegov na narodeniny,“ pochválil sa Ali a so zadostučením sledoval grimasu údivu na susedinej tvári.

„Oh... otrokyňa... aká pekná...“, krotila svoj tón Habíba. Do údivu sa vmiešala aróma nepravosti. Žena sa však včas spamätala: „Tak nech ide aj ona s tebou. Jedla je dosť pre všetkých.“

Byt na druhom poschodí zaberá len o niečo väčšiu plochu ako podkrovný nad ním, a predsa sa v ňom tlačilo sedem ľudí. Habíba, jej tri dcéry Džamíla, Dahab a Mahasín, syn Tárik, jej staršia sestra Sabiha a v neposlednom rade manžel Wasíf z rodu Kizilbašov. Všetci ich čakali v najväčšej miestnosti v kuchyni, usadení za obľým stolom, prehýbajúcim sa pod množstvom podnosov, mís, pohárov. Aliho s Tessou okrem nich vítala aj nechcene pitoreskná atmosféra spôsobená množstvom sviečok osvetľujúcich priestor, keďže rodina na jednej strane šetrila na elektrine, na druhej sa takto rozhodla vysporiadať s neustálymi výpadkami prúdu. Do toho ešte vyhrávalo rádio bez basu a v jeho tónoch sa strácal neohrabaný šepot trkotavých žien.

Keď vošli, ženskému džavotu akoby utálo, iba starý Wasíf si nezaujate čosi mumlal so synom. Spočinulo na nich niekoľko párov očí, ústa ozrutne pôsobiacej Sabihy sa zastavili uprostred vety.

„Koho si sem dovliekla?“ vyletelo z korpulentnej ženy za stolom, zachmúrene striehnucej spod hidžábu.

„To je náš oslávenec s menším oneskorením...“, pustila sa do unáhleného vysvetľovania Habíba, ale jej staršia sestra jej hrubo skočila do reči:

„Vidím, nie som slepá! Kto je tá pod burkou, čo si sem dovliekla?“

„To je otrokyňa mladého pána, ktorú mu dnes k narodeninám dali kolegovia...“

„Otrokyňa...?!“ Mohutná žena sa nadvihla, až uderla bruchom do stola, na ktorom sa všetko nebezpečne rozkývalo a rozhrkotalo, až ostatní museli chytať poháre. „Neveriaca suka v našom byte? Okamžite von! Nech ihneď vypadne z tohto bytu!“

„Tento byt je ešte stále môj byt,“ ozval sa unaveným hlasom starý Wasíf a bez toho, aby sa na Sabihu pozrel, ju odmävol rukou, akoby chcel naspäť k nej zahnať jej slová. „Takže otrokyňa? Ukáž zmluvu, chlapče.“

Ali mu bez slova podal papier.

„Tu to je, čierne na bielom,“ ozval sa domáci po tom, ako si listinu žmúriac preletel. „Náš milý sused má otrokyňu. A tak, ako sa správame s rešpektom k nemu, sa budeme s rešpektom správať k jeho majetku.“ Podal mladíkovi naspäť zmluvu a kývol Tesse: „Sadni si k nám, dievča. A daj si ten háv dole.“

Prítomné ženy si vymenili pohľady. Zdalo sa, že Sabiha ani nedýcha a do niekoľkých sekúnd praskne od zlosti. Habíba rozpačito hľadela na manžela a jej dcéry si pochmúrne premeriavali Aliho a jeho sprievod. Pochmúrne len prvé dve, ktoré akoby z oka vypadli vlastnej matke. Gulaté, so spuchnutými tvármi, prognáciou a vypuklými viečkami. Tretia, len desaťročná Mahasín, sa na Aliho doširoka usmievala a čokoládové očka jej roztopašne žiarili.

Ali sa ospravedlnil Wasífovi za čakanie, ten len zavrtil hlavou. Zvítali sa a posadali si. Mladík oproti dievčatám a Tessa, ktorá si opatrne zvliekla burku, vedľa neho. Odhalila tvár s vyčnievajúcimi črtami i vlasmi narýchlo zopnutými do uzla. Dievčatá jemne zhíkli, mladý Tárik si prestal špárať v nose a klesla mu sánka. Habíba Tesse pohotovo podstrčila akúsi starú šatku, nech si ju uviaže okolo hlavy.

„Jé, ty si pekná!“ vykrikla nadšene malá Mahasín a pohľadom hltala Aliho sprievodkyňu. „Aj ja chcem byť taká, keď vyrastiem!“

Korpuľentná Sabiha jej dlaňou uštedrila plesnutie po zátylku.

„Čuš, ty krpatá uličnica,“ zasipela na ňu žena, „robíš hanbu svojmu otcovi! Zhoríš za to v pekle!“

Starý Wasíf všetkých vyzval k jedlu a nato vrhol na Aliho dlhý pohľad, v ktorom sa zračila utrápenosť i otupenosť zároveň. Akoby mu chcel povedať: *veď počkaj, vezmeš si jednu z nich a skončíš ako ja. Porodí ti dcéry, zostane s nimi celý čas doma a spoločne ti budú piť krv. Uteč, kým je čas...*

Rozpačito sa pustil do jedla, na ktoré nemal chuť. Úkosom sa zahľadel na Tessu a ona naňho. Vymenili si opatrné úsmevy. Je síce jeho otrokyňou, ale okrem toho nemá žiadne záväzky. A on je slobodný človek, a predsa otrokom svojich záväzkov a svojej viery. Otec Ibráhím počas kázni hovorieval, že v skutočnosti nikto z ľudí nie je slobodný. Pretože naše životy patria Alahovi. Vlastne sme otroci všetci. Tí šťastní sú otroci Alaha, tí nešťastní otroci ľudí.

„Hej, braček,“ oslovil ho po krátkej chvíli Tárik a pritisol sa k nemu. Asi dvadsaťročný mladík neustále páchol potom a Aliho nos skromne usúdil, že sa mohol sprchovať raz za týždeň. Pracoval síce u svojho otca na stavbách ako robotník, hygiena a čistota sa však odjakživa týkala všetkých veriacich. A stala sa samozrejmosťou, odkedy Arabi v mene kalifátu prebrali moc nad Severným Maghrebom. Wasífova rodina však pochádzala odniekiaľ z Afganistanu. A tam vraj všetci smrdia po kozách, lebo s nimi obcujú. Aspoň tak sa o nich šírilo.

„Hej, braček,“ zopakoval dobiedzavo Tárik a chytil Aliho za rameno. Ten sa s neskrývaným odporom usiloval odtiahnuť. „Ako v práci? Kedy k nám príde opäť kalif? Kedy k nám zavíta?“

„Ako to mám vedieť?“ zvrátil mladý zubný technik čelo a hodil hostiteľovmu synovi letný pohľad.

„Kalif je predsa tvoj priateľ, braček,“ dobiedzal Tárik. „Určite si s ním v kontakte. Takú ženu ti nemohol dať nik iný. Nemaskuj to kolegami. Viem, že to bol kalif..“

Ali si mimovoľne povzdychol, ale nechal domáceho ďalej hovoriť.

„Hej? Je to tak? Ja mám na také čuch. Dobrý nos... Hej, braček, potrebujem, aby si sa za mňa u jeho jasnosti prihovril.“

Mladík zložil ruky do lona aj s príborom a zadíval sa na podlahu. Svojho času dúfal, že ho na túto tému prestanú ľudia otravovať. Až do doby, keď jeho šéf vymyslel pre laboratórium nový slogan: *Aj kalif potrebuje zdravý chrup*. Odvtedy tomu nebolo konca.

K udalosti došlo niekedy pred dvoma rokmi. Presnejšie takmer pred dvoma. Jedného krásneho jarného dňa vpadol do budovy oddiel Bielych gárd. Veliteľ si nechal zavolať Fátihu a detailne zisťoval, čo všetko ich firma dokáže a za akú dobu. Keď sa šéf laboratória začal vykrúcať, že za akékoľvek uprednostnenie budú vysoké príplatky, keďže majú práve plno zákaziek,

zdrapol ho veliteľ za košeľu a tónom, akému pud sebazáchovy velil neodporovať, precedil: „Privediem sem vzácneho hosta a ty sa oňho postaráš najlepšie, ako vieš. Ak ti je život milý.“

Krátko nato stál pred nimi samotný Abú Bakr al-Ansári, dôstojný prešedivený starec, vysoký, stále hrdo vzpriamený, rovný ako svieca. Odetý v tradičnom čiernom rúchu a obklopený po zuby ozbrojenou strážou v žiarivej bielej.

Ako vysvitlo, rozštiepil sa mu zub. A spolu s ním mu vypadla horná protéza, ktorá stratila oporný bod. Starec trpel bolesťami, v ďasnách mu hnisl koreň zlomeného pahýľa.

Fátih okamžite pripravil zubárske kreslo a stiahol k sebe Farúka. Čo najcitlivejšie a s použitím dávky vzácných a drahých anestetík kalifovi extrahovali zvyšok zuba. Ali dostal do rúk od zubného kameňa a hlienov zanesenú protézu, na ktorú hodnú chvíľu hľadel ako na posvätnú relikviu. Vládca sa starostlivo staral o svoj ľud, príkladne pritom zanedbával svoj chrup.

„Švihaj, hýb sa!“ kričal vtedy na mladíka Fátih, ktorému sa cícerkom lial pot z vysokého čela. „Celé očistiť a vyfrézovať, von zlatú dva šestku. Potom si príď po odliatky a vlož to do artikulátora. Na dva trojku a jedna štvorku pôjdu nové spony. Všetky predné nahraď novými. Farba B3. Bež!“

Kalif vtedy zostal v meste ďalšie tri dni, kým neodpuchla rana v ďasne, aby sa podľa nej dala upraviť protéza. Navštevoval ich každý deň kvôli ošetreniu a kapitán jeho stráže zakázal pod hrdelným trestom komukoľvek opustiť budovu. Prespávali na zemi, zababušení v dekách. Všetci trpeli, ako sa vydarí práca Fátihovi, Farúkovi a Alimu, pretože najmocnejší muž krajiny kládol nezvyčajné požiadavky. Na poslednú chvíľu sa rozhodol, že chce všetky horné zuby zlaté. Fátih s Farúkom sa ho od toho usilovali odhovoriť, pretože zlato by spôsobilo preťaženie protézy, ktorú by bežné spony viac neudržali. Kapitán stráže však hrozivo povysunul šablú a neostávalo nič iné, ako kalifovi vyhovieť.

Napätie sa dalo krájať a počas štyroch dní a troch nocí v laboratóriu neraz dochádzalo ku kurióznym situáciám, ak nie ku konfliktom. Robil tu vtedy ešte bláznivo vysmiaty Rášid, ktorý si, aby sa mu netriasli ruky, každé dve hodiny šiel na záchod zapáliť konope. Kvôli tomu sa dostal do hádky s Mohamedom, ktorý ho pristihol ležérne močiť s horiacim jointom

v ústach. Ako vysvitlo, Mohamedovi až tak neprekážala Rášidova záľuba v omamných látkach, ako skutočnosť, že močil postojáčky.

„Štíš ako prasa, celý si sa zaľkal!“ vrčal naňho silno veriaci kolega. Vyškerený mladík si ho nevšimol a o urážku nedbal. Ani sa naňho nepozrel, len mu pred všetkými vztýčil prostredník. Mohameda to neodradilo od ďalšieho poučovania: „Sám prorok hovorieval, pokoj nech je s ním, že neukázené močenie vedie do pekla. Nabudúce si aspoň sadni, ako pri tom sedával prorok, saláláhu alájhi wa salam, aby som po tebe tú prekliatu dosku nemusel utierať!“

Skúsený Fátih sa napokon rýchlo a správne vynašiel. Na vlastnú zodpovednosť ofrézoval zvyšné kalifove zuby hornej čeľuste na pahýle a dal Farúkovi vyrobiť teleskopické korunky. Ali potom na úplne novej protéze naniesol na hryzáky jemné zlaté fazety. Abú Bakr al-Ansári neskrýval svoje prekvapenie nad zručnosťou technikov. Predviedol dokonca rituálnu poklonu ich remeselnej zručnosti. Na ďalší deň sa v laboratóriu objavil s novinármi, fotografmi a mešcom diamantov.

Ich spoločná fotka s kalifom nielenže vyšla v miestnych novinách, ale aj v prestížnom celonárodnom týždenníku tlačenom vo farbe a na kriedovom papieri – v Dabiqu. A to dokonca na titulnej strane. *Hrdinovia z Rakky* – tak znel veľký nadpis. Laboratóriu odvtedy výrazne vzrástli tržby, keďže Fátih si mohol dovoliť zvýšiť ceny a odmietal zamestnať nových pracovníkov, a Alimu začali obe susedské rodiny vtierať na vydaj svoje dcéry.

„Čo chceš od kalifa?“ spýtal sa mladý technik otrávene, keďže Tárík sa k nemu stále nakláňal, držal ho za rameno a dýchal mu na líce. Skúšal ho spočiatku ignorovať, nedívať sa naňho a nezaujato pritom jesť bachlavu s vanilkovým pudíngom. Kútikom oka hľadel na Tessu, ktorá sa tvárila diskrétna a nenápadne, pričom vždy, keď sa ich pohľady stretli, mu poslala nenápadný úsmev. Hostiteľov potomok však vytrval a Ali sa nedočkal vyslobodenia v podobe zásahu jeho rodičov. Synovia sa nekarhajú. Karhajú sa vždy len dcéry.

„Taký kšeft, braček. Stavebné práce, opravy na Veľkej mešite v hlavnom meste, v Bansare. Hneď jemu pod oknami. Tehly, omietky, stierky, lešenia. Veď vieš. Kedy s ním budeš? Kedy najbližšie prehovoríš s kalifom?“

„To netuším,“ mykol mladík plecami, „možno, keď bude potrebovať vyčistiť protézu.“

„A to bude kedy?“

„Kedykoľvek...“

„Dobre, braček,“ prikývol chápavo Tárik. „Mysli na mňa. A nech je to čo najskôr.“

„Samozrejme, budem myslieť,“ dušoval sa Ali, len aby sa ho striasol. Hostiteľov syn sa zaškeril od ucha k uchu a potľapkal ho po chrbte.

„Al-hamdu li-láh, braček. Vďaka Bohu za teba,“ zavŕšil svoj prejav priazne Tárik a vtlačil hostovi bozk na hlavu. „Mimochodom...“ utrúsil, keď už Ali dúfal, že ho nechá na pokoji. Okázalo naznačil na otrokyňu. „Však mi ju požičiaš? Tak na deň? Alebo aspoň na hodinu?“

„Chceš, aby sa kalif dozvedel, že si si chcel požičať jeho dar?“ vrhol naňho mladík prísny pohľad.

„Nie, nie, to určite nie,“ preglgol Tárik a konečne sa odsunul.

Zdalo sa, že tam zostanú sedieť naveky, odsúdení na málovravnú výmenu pohľadov s dvoma pri sebe kvočiacimi a oduťo pôsobiacimi dcérami a hlučným dialógom medzi Sabihou a Habíbou. Tu manželka pána domu dôležito obrátila svoju pozornosť na hosta.

„Aby sme nezabudli, náš mládenec má dnes narodeniny,“ vyriekla Habíba slávnostným tónom, „a aj my máme preňho dar. Omnoho cennejší a dôležitejší, ako dostal od svojich kolegov. Ponúkame mu jednu z našich dcér aj s venom.“

Ali zatajil dych. Tak predsa. Čakal to odvčera a stále sa nádejal, že s tým neprídu. Aspoň nie teraz alebo v dohľadnej dobe.

„Mladý muž si môže vybrať. Tu Džamíla, naša najstaršia, nedávno zavŕšila osemnásť. A druhá najstaršia, Dahab, má pätnásť. Obe sú zrelé na vydaj, obe už môžu rodiť.“

Zubný technik k nim dvíhal zrak s námahou, akoby mu ho obe dcéry príľahli svojou váhou. Obidve dievčatá síce od hlavy až po päty zahaľovali šaty, Ali aj napriek hidžábom vedel, čo sa pod nimi skrýva. Dve guľaté ropuchy s oválnymi tvármi, očami ako chameleón a drobnými špicatými nosmi s veľkými dierkami. Obe ho odpudzovali rovnako.

„Len nech sa zoberú čo najskôr,“ doplnila svoju sestru Sabiha a rozhaďzovala pritom veľkými rukami. „Aspoň sa odsťahujú hore a tu bude viac miesta. A tá jeho kafir sem už teraz môže začať chodiť upratovať a variť, keďže sme rodina.“

„Ešte nie sme rodina,“ vyletelo z Aliho. „A moju kafir ste pred chvíľou vyhadzovali z bytu.“

Sabihe ovisla sánka, pričom naňho zostala zízať, až sa zabudla nadýchnuť. Starému Wasífovi ušiel z pier nepatrný úškrn. Malej Mahasín sa rozťahli kútiky úst od ucha k uchu a očká jej znovu šibalsky zasvietili. Alimu nedalo spontánne sa na ňu neusmiať. Ako jediná sa podala na svojho otca. Raz z nej môže byť pekná žena. Postrehla to manželka domáceho pána a rýchlo sa chopila slova:

„Samozrejme, ešte nie sme, to ešte len príde, keď si mladý pán vyberie... Ale máme, samozrejme, aj našu najmladšiu. Má síce len desať, ale aj prorok, pokoj s ním, si bral Aišu v ranom veku... Ešte také tri roky, kým bude krváčať...“

„Rád dovtedy počkám,“ povedal mladík čo najústretovejšie, keďže sa chopil šance vyvliecť sa zo svojho údely, alebo ho aspoň odložiť o tri roky. Dovtedy sa predsa môže udiť čokoľvek.

„Výborne!“ potešila sa Habíba, pľasla mäsitými dlaňami a od nečakanej radosti a vzrušenia sa jej začal triasť hlas.

Tvár malej Mahasín sa rozžiarila.

Ali sa čoskoro ospravedlnil kvôli únave z práce. Najstaršie ženy rodiny Kizilbašovcov sa s ním lúčili zaliečavo. Zabalili mu z jedla, podali mu kabát, dokonca držali topánky. Veď si vyprevádzali budúceho ženícha, dobre vyzerajúceho mládenca so statusom, prestížnym remeslom a sľubnou budúcnosťou.

S úľavou odchádzali aj hostia. Ali chytil Tessu za ruku, avšak rýchlo ju pustil, keď vystúpili po schodoch nahor. Pred svojimi dverami uvideli ponevierať sa troch urastených chlapov. Ali sa sprvu vyľakal, že si poňho prišla náboženská polícia. Ale tá by ho nečakala len tak pred bytom. Brala by ho, kde by ho našla. Rýchlo spoznal al-Husejního a jeho dvoch synov z prvého poschodia, všetkých úhladne oblečených. Ihneď mu docvaklo, prečo sa tu zjavili.

„Všetko najlepšie k narodeninám,“ potriasol mu sucho rukou otec rodiny. Násir al-Husejní vyzeral na svoj vek veľmi dobre. Pôsobil ako najstarší zo súrodencov. Ali toho o ňom príliš nevedel. Iba to, že veľa nerozprával a z očí mu tiahla rezervovaná nedôverčivosť. Žena mu zomrela už dávno. Ostal sám s dvoma dospelými synmi a dcérou. Síce ho poznali ako málovravného,

ale jeho rev po detoch hladko prerazil cez dve poschodia. Údajne svojich potomkov aj pravidelne mlátil.

Dcéru mladému technikovi ponúkal rovnako dlho ako Kizilbašovci svoje dve buchty. A keďže vysnoril, že tam dnes večer Ali zavítal na nedobrovoľné pytačky, rozhodol sa konať.

„Hádam si už nevedieš...“, otec rodiny ukázal na Tessu, ktorá sa pred odchodom prozreteľne zahalila do svojej burky.

„Nie,“ pokrútil hlavou Ali, „toto je moja otrokyňa. Od kolegov na narodeniny.“

„Aha...“ vypadlo z Násira Al-Husejního, ktorý si rozpačito pošúchal nos. Jeho dvaja synovia poslušne hľadeli do zeme. Hľadeli, aj keď mu na otcov príkaz podávali ruku a gratulovali. Všetci boli o dosť vyšší od mladíka a pôsobili ako telesná stráž. „Chceli by sme ťa na zajtra pozvať na večeru. Pri príležitosti tvojich narodenín...“

„Zajtra je piatok,“ prerušil ho Ali, „idem na veľkú obedňajšiu modlitbu do Oranžovej mešity. Ostanem tam do večera.“

„Samozrejme,“ prikývol ľahostajne málovravný vdovec. „Modliť sa treba. Tak v sobotu. Čakáme ťa.“

„Mám veľa roboty,“ vykrúcal sa mladík, ktorý po žiadnej ďalšej susedskej večeri príliš netúžil. Aby svojich hostí na schodoch neurazil, strelil: „V stredu... v stredu mám čas.“

„V poriadku,“ odvetil pokojne starý Husejní. Prv než Ali stihol zapremýšľať nad tým, ako sa návštevy zbaviť, otec synom len nepatrne kývol a všetci za ním poslušne odpochoďovali nadol.

Mladík si povzdychol a odomkol byt. Vstúpili do príjemne vyhriateho podkrovného priestoru. Naznačil Tesse, aby si zobliekla burku a vyzula sa. Obaja zostali stáť v predsienke a rozpačito sa usilovali na seba neďávať.

„Ak si ešte hladná, v chladničke je jahňací guláš,“ vyliezlo z neho napokon. Dievčina len pokrútila hlavou.

„Tak potom,“ žmolil si Ali dlane, „je asi najvyšší čas ísť spať. Je neskoro... Tvoje miesto bude v kuchyni, tam je piecka. Tam sa zlož... Ďalší týždeň ti kúpim posteľ alebo matrac.“

„Netreba mi posteľ ani matrac, viem spať aj na zemi,“ namietla skromne.

„Kúpim posteľ,“ zopakoval a aby čo najrýchlejšie zmenil tému, ukázal na jej ruksak, po ktorý sa zohla. „To máš len tak málo vecí?“

„Áno,“ odvetila ticho. „Otroci smú podľa zákona vlastniť len to, čo sa im zmestí do batoha.“

„Hmm,“ pošúchal si Ali nos, „tak...“

„Pán odo mňa už nič nechce?“ zdvihla otrokyňa zrak a na zlomok sekundy sa mu zadívala do očí. Na predlaktiach zacítil husiu kožu a na chrbte pot. „Netreba upratať? Alebo sa mám ísť osprchovať?“

„Je upratané,“ zacíganil, „a keď sa chceš osprchovať, tu sú dvere do kúpeľne. Vezmi si uterák z práčky, je čistý. Ja si idem ešte čítať. Korán, samozrejme...“ Chvíľu ešte prešľapoval na mieste a potom už len dodal: „Tak ja teda idem. Dobrú noc.“

Poslušne prikývla a v rukách zvierala batoh. Otočil a namieril si to do nevelkej obývačky, kde mal diván, prastaré otočné kreslo potiahnuté už zodratou kožou a poličky s rôznymi ozdobami. Obývačka ústila do ešte menšej spálne. Cestou začul, ako Tessa vošla do kúpeľne. Prijemné dievča, pomyslel si. Veľmi úslužná a pokorná. Usúdil, že tento prístup jej zabezpečil prežitie, či dokonca príjemný život. Neklásť odpor, odovzdať sa, podriadiť sa. Tak znie filozofia islamu. *Keďže nikto z nás nie je slobodný. Všetci sme otrokmi. Tí menej šťastní sú otrokmi ľudí. Tí šťastní sú otrokmi Alaha.* A Tessa je dobrá otrokyňa. Určite bude dlho žiť, porodí veľa detí a možno raz získa slobodu. Bola by z nej vynikajúca moslimka.

Ali sa prezliekol do pyžama a kým počul čľupot sprchy z kúpeľne, chvatne nadvihol posteľ a odhrnul koberec. Presne vedel, kde vybrať parkety. Nachádzala sa tam skryša, ktorú kedysi založil jeho otec. Ten, kto presne nevedel, že tam je, by ju len tak nenašiel.

Mladík odtiaľ vybral drobnú knihu v prebale a úhľadne zopnutý zväzok papierov, na ktorom ležala retiazka s drobným amuletom. Takzvaná Fatimina ruka, čačka z bazáru pre poverčivých. Jediné pamiatky po rodičoch. Keby ich niekto objavil a nahlásil náboženskej polícii, čakala by ho za to istá smrť statím na Námestí víťazstva, ľudovo prezývaného *Námestie hláv*. Tam pravidelne padajú hlavy všetkých odsúdených, ktorí sa previnili voči viere a zákonom kalifátu, vždy v niektorý piatok po hlavnej poludňajšej modlitbe.

Moje haram..., opakoval si v duchu Ali ako každý večer, keď si kľakol k posteli a vytáhoval spod nej knižky alebo zošity. Spočiatku sa bál do textov nazrieť, ale neskôr presvedčil sám seba, že na tom nezáleží, keďže

už len ich vlastnenie je trest smrti. Preto je úplne jedno, či do nich nazrie, alebo nie. Je beztak mŕtvy človek. Vtedy ešte nevedel, ako trpkosť sa mýlil. Ani len netušil, ako zabudnuté a zakázané písmo, ktoré ovládali len podaktorí kuffar, začne postupne, ale isto tráviť a rozleptávať jeho dušu jedom odpadlícva.

Zažal drobnú petrolejovú lampu na nočnom stolíku pri posteli, vhuhol pod paplón, zovrel v dlani medailón a zdvihol si pred tvár zväzok zopnutých strán. Starých, zožltnutých, s postupne blednúcim písmom. Keby to písmo aspoň úplne vybledlo, zmizlo by aj jeho haram a s ním aj celé pokušenie. Opäť by bol pred Alahom čistý, človek bez poškvŕny. Avšak Ali pokušeniu neodolal. Zaobstaral si pero s čiernou tuhou a pustil sa do obťahovania sivejúcich písmeňiek.

Začul mätko sa blížiacie kroky. Inštinktívne hodil zväzok starých listov i s retiazkou pod posteľ.

Z dverí sa vynorila Tessa. Držanie jej tela viac nevyžarovalo žiadnu odovzdanú pokoru, ale úplný opak. Vyzývavé sebavedomie. Stála tam, rukou sa opierala o zárubňu. S divoko rozpustenými vlasmi, ktoré s uterákom okolo pásu ako jediné zahaľovali jej pôvabne štíhlu postavu.

„Pán má dnes narodeniny,“ povedala novým, zamatovo hlbokým hlasom. S dráždivou nenáhlivosťou si odpásala uterák a nechala ho padnúť na zem. Chvíľu mu dovolila, aby sa pokochal v jej nahote. Aby si obzrel dlhé nohy, štíhly driek, pevné prsia, ktoré pred pár hodinami držal v dlani, i jemne ochlpené ohanbie. Potom sa sklonila a odhrnula z neho paplón.

Ali už len vnímal, ako mu v hlave búšilo srdce do rozžeravenej nákovy, ako sa mu rozochvené potiace sa konččky prstov rozutekali po nahej ženskej pokožke. Vstrebával i omamnú vôňu jej parfumy, ale zo všetkého najviac ho premohla neúprosnosť vlastnej žiadostivosti. Vzrušenie mu uzamklo telo do neznesiteľného napätia a odhodilo kľúč. A Tessa bola v tomto okamihu jediná na svete, ktorá ho dokázala odomknúť, uvoľniť a spasiť. Opatrne, citlivo, skúsene.

Už raz so ženou styk mal. Bláznivý Rášid ho pred rokmi prehovoril a spoločne prekľzli do útrob chátrajúceho panelového domu na východnom okraji mesta. Tam čakala zahalená žena, ktorej zaplatili. Rášid ho nabádal, aby po ňom opakoval. Stačilo si stiahnuť nohavice a strčiť do nej úd. Celú ju zahaľovala burka, videli z nej len krátke baculaté nohy s nevkusným

ochlpením na lýtkach. A tiahol k nim pach jej neumytého pohlavia. Ali vtedy do neznámej strčil penis. Necítil však žiadne vzrušenie, len úvodnú zvedavosť a potom hnus samého zo seba. Nespravil sa, úd mu ochabol. Po tej udalosti nemal erekciu skoro týždeň.

Teraz ho však Tessa vyslobodila. Z minulosti i z prítomnosti. Zahalila ho do mäkkej vlhkosti svojho tepla. A on do nej vyústil s úľavou a vďakou, prudko a s intenzitou, ktorá hraničila s bolesťou.

4. Imám

Každý, kto nie je za Angelu Merkelovú, je hajzel.

Peter Tauber, generálny sekretár CDU v novembri
2015 na margo vnútrostraníckej kritiky kancelárky

*Nemôžete si robiť hračku z náboženstiev iných.
Takíto ľudia provokujú a potom... (sa môže niečo stať).
Sloboda prejavu má svoje limity.*

Pápež František II

Drahý priateľu,

prepáč, že som sa neozval celú večnosť... Akosi sa mi vymkol vlastný život z rúk. Podobne, ako sa Nemecko vymklo z rúk Nemcom... Rozhodol som sa poslať Ti staromódny papierový list. Google mi zrušil e-mailové schránky. Zablokované mám všetky internetové účty – od Amazonu cez Paypal, Facebook, Skype, Netflix. Dokonca aj Steam! Mne, starému gamerovi... Nemôžem viac používať ani svoj nový elektromobil, keďže mi súd odobral elektronický prístup do automatizovanej premávky a bez neho sa tieto autá nepohnú z miesta. Kúpil som si starý benzínák (ešte stále ich nezakázali) a vraciam sa k čaru spaľovacích motorov a anonymnej jazdy. Ten elektrošrot mi nechýba, aj tak nám tu neustále vypadáva prúd a voz sa nestíhal dobíjať. Energiewende sei Dank!

Čo sa u nás v rodnom Nemecku deje? Som vo vojne. V mojej osobnej so systémom i v občiansko-asymetrickej. Vojnu medzičasom priznávajú aj mocenské elity. Čiže anarcho-progresívci, radikálna ľavica i bežní relativisti a appeaseri. Ibaže podľa nich sa nachádzame vo vojne proti teroru. Pričom ešte nikto nezistil, čo ten teror vlastne je. Najnovšie je ním podľa hore uvedených pôvodné obyvateľstvo, čiže my takzvaní bio-Nemci. Lebo „šírime nenávisť“, „eskalujeme konflikt“ a „podnecujeme špirálu násillia“. Pripomína mi to európsky vzťah k Izraelu. Akokoľvek Izraelčania na palestínske útoky reagovali (okrem ničnerobenla), boli vždy zločincami oni. Vo vedomí ľavicových intelektuálov i vrstvy nás nie náhodou zakotvila axioma: Izrael = páchatel, Palestínčania = obeť. Áno, Európa odjakživa oplývala úprimnou láskou k židom...

Ale k pointe, aj keď zasa píšem len tisíckrát zopakované. Teroristom sa stal bežný občan. Ten, ktorý odmietol migrantov, spochybnil multikulturalizmus a kritizoval islam. Bývalý spolkový prezident Gauck kedysi rozdelil Nemecko na svetlé a temné. Podobne ako George Lucas svoj vesmír v Star Wars. A na temnej strane sa odrazu ocitla väčšina občanov. Najhoršie, že sa hodila do vreca so všetkými tými ozajstnými náckami, čo sa oháňajú šibenicami, žijú konšpiráciami, nenávidia židov, Ameriku i demokraciu samotnú a podliezajú Rusom. Nuž, kriminalizácia väčšiny je jeden z atribútov fašizmu. V tomto prípade fašizmu tých s dobrými úmyslami, ktorí postupnou cenzúrou, akýmsi morálnym poručníctvom, stigmatizáciou a ostrakizáciou občanov menia spoločnosť na diktatúru. Postupne, zakrádavo vzniká nový, dosiaľ nepoznaný totalitárny systém politickej korektnosti, diktatúra dobra. Diktatúra dobrých úmyslov. Takzvaný švédsky model, ktorý sa na Západe etabloval ako prvý. Začalo sa to jednoliatou mediálnou podporou (socialistických...) vlád a ich rozhodnutí, akokoľvek absurdných. Paradoxne, médiá sú v slobodnej spoločnosti na to, aby (akúkoľvek) vládu kritizovali a podrobovali neustálemu skeptickému drobnohľadu. Keď švédska Löfvenova červeno-zelená vláda v roku 2017 prijala

jeden z prvých z radu caligulovských zákonov (áno, ten, kde musíš mať na sex od druhej strany povolenie, ideálne písomné, inak ide o znásilnenie), oslavovali tento počin všetky švédske médiá jednohlasne. Okrem jedného kolumnistu Aftonbladetu, ktorý to prirovnal k honbe na bosorky so stalinistickými črtami. Novinára vzápätí z periodika vykopli... Vo Švédsku vtedy už panovala „nadšená“ atmosféra strachu. Občania sa báli kritizovať, báli sa diskutovať. Ak si niekto dovoľil neanonymne spochybniť imigračnú politiku, bezúhonnosť migrantov, či hoc len úroveň opatery v štátnych nemocniciach, musel rátať s perzekúciami. Nie, neodpratili ho do gulagu, nestrčili do väzenia. Len ho vyhodili z práce. Pred dverami sa mu zjavili policajti s varovaním a poučením. Po nich prišli novinári, aby ho verejne vystavili hanbe a zdiskreditovali jeho sociálny status. Nasledovali aktivisti. Tí bežne čakali pred jeho domom a keď vyšiel na ulicu, prenasledovali ho, hanlivo ho okrikovali, bubnovali mu za chrbtom, hrmotali rapkáčmi, pískali na pískťalkách. A na záver mu do schránky prišla z prokuratúry pokuta za osočovanie a prejav nenávisťi. Nie fyzický gulag, ale psychická šikana, až desivo pripomínajúca niekdajší hon scientológov na svojich odpadlíkov a kritikov. Veľa z týchto prenasledovaných prišlo o všetko a končilo samovraždami. O tom sa však už v novinách nepísalo. Hrdinovia voči vlastným, zbabelci navonok. Členky tej istej „feministickej“ vlády sa so šatkami na hlave submisívne klaňali patriarchom v Teheráne...

Paradoxne, spomienky na švédsky model sú v dnešnej dobe nostalgiou za starými dobrými časmi. Odkedy mi vyšli Hierarchie, zmenil sa môj život na peklo. Spustila sa proti mne prekvapivo intenzívna mediálna antikampaň. A to navzdory chaosu v krajine, alebo možno práve preto. Skupiny študentských aktivistov a členovia Antifa ma prenasledovali na každom kroku – kričali po mne nadávky, oblievali ma močom, v supermarketoch mi vyrážali nákup z rúk (do jedného hypermarketu som preto dostal zákaz vstupu), zhodili ma z bicykla. To bol ten lepší prípad, lebo prišli na rad ideologicky spriaz-

nené bandy moslimských migrantov, ktoré vykonávajú špinavšiu prácu. Zmlátia Ťa do bezvedomia, podpália Ti byt (alebo rovno Teba... Ako sme sa kedysi poburovali nad podpálením bezdomovca v Berlíne? Teraz sa nad podobnými skutkami nik nepozastavuje), v horšom prípade to neprežiješ. Polícia sa im už dlhé roky len prizerá, lebo sa bojí zasiahnuť. Prist'ahovalecké no-go zóny majú aj u nás dlhodobo vlastný život a človek už ani nevie, ako zvnútra vyzerajú... V skratke, zmlátili aj mňa. Utvorili okolo mňa ten svoj povestný taharruš džamai. Kruh, z ktorého sa nedá uniknúť. Iba ak s tankom. Hodili ma na zem a kopali. Kopali. Kopali... Našťastie som pomerne skoro stratil vedomie - vždy slaboch s nízkym prahom bolesti. Keď som potom roztvoril v nemocnici oči, veril som, že som po smrti. Liečil som sa pár týždňov. Za tú dobu mi vyrabovali a vypálili byt. Našťastie ma prichýlili príbuzní z Ebermannstadtu. Tí, u ktorých sme sa kedysi tak zhúlili, že sme nahí vybehli do letnej búrky. Pamätáš? Som už ok, neprišiel som ani len o zub. Rany i podliatiny sa už, našťastie, zahojili...

Keďže som sa konečne dostal až sem, chcem len skonštatovať, že s týmito aktivitami končím. Už žiadne knihy, žiadne články či príspevky do rôznych ešte nezrušených webových médií, bežiacich cez Darknet. Aspoň nie pod vlastným menom. Vydavateľ musel napokon knihu stiahnuť, predáva sa však stále online, z toho čiastočne aj žijem... Končím aj preto, lebo ma desia moji čitatelia. Extrémisti. Jedna časť sú inkvizítori, ktorým spoločenský rozvrat v krajine a postupné tonutie v chaose a bezpráví dáva moc. Druhá sú rovnako nenávistní militantní dobrodruhovia, ktorí by Nemecko najradšej videli späť v časoch cisárstva alebo Tretej ríše. Ironickou výhodou celého tohto bordelu je, že prestáva fungovať štátna justícia (horšie, že ju nahrádza šaría...). Za Impérium sexu som dostal 11 trestných oznámení a musel zaplatiť pokutu 10.000 eur - celý honorár za knihu. Rozsudok znel, že som z istého náboženstva vytvoril urážlivú pornotopiu a stelesnil migrantov ako testosterónom presýtených, sexuálne frustrovaných samcov. (Moja kritika is-

lamu mi priniesla aj trestné oznámenie za rasizmus. Fucking r a s i z m u s. Stotožniť kritiku náboženstva s rasizmom je ako vysrať sa do heligónu dychového orchestra a nazvať to umením.) Za Hierarchie prišlo len jedno predvolanie pred súd v Bambergu. Týždeň pred mojím termínom však tamojšia budova súdu padla za obeť bombovému útoku novoorganizovanej skupiny, akýchsi Bielych gárd nejakého fanatika s ďalším nezrozumiteľným menom. Takže mám vďaka moslimom pokoj od nemeckej šikany...

Kedysi sme perzekúcie v podobe pokút, súdov, či dokonca väzenia voči kritikom ráтали na prstoch. Postupne sa však nezastavili ani pred zvučnými menami ako spisovateľ Michel Houellebecq, novinár Eric Zemmour, spisovateľ Renaud Camus, politik Geert Wilders či etablovaní filozofovia ako Pascal Bruckner a Peter Sloterdijk (ok, ten posledný zožal len mediálny shitstorm za kritiku politiky Merkelovej a stala sa z neho persona non grata). V súčasnosti sa s honbou na čarodejnice pretrhlo vrece a nikoho to viac netrápi..

Mimochodom, po Hierarchiách so mnou nadobro skončil aj najstarší syn. Spolu s rodinou sa odst'ahoval do Fuldy. Oznámil mi, že sa z hanby ku mne chystá konvertovať na islam a nechce ma viac vidieť... To je na dnes asi posledná jóbovka...

Inak, Ebermannstadt je vcelku v bezpečný. Tunajšie oddelenie polície koná na vlastnú päsť a prijalo plno dobrovoľníkov na vytvorenie hliadok a obranného perimetra. Občania tu bežne nosia zbrane. Ak sa niečo zomelie, vieme sa brániť. Ale vládne tu strach. Vraj ako počas druhej svetovej pred koncom – strach z príchodu Rusov. Vtedy však prišli amíci a skončilo sa to happy endom. Tentoraz to asi také šťastné nebude.

Dúfam, že tento list dostaneš. A budeš mi vedieť odpísať, či Tvoj odchod na Východ bol lepším riešením ako zotrvanie tu na Západe.

Tvoj Emmanuel

Tessa sa ľahko zamrvila a tíško zafunela v jeho náručí. Ali opatrne zložil

papiere späť pod posteľ a zhasol sliepňajúcu petrolejovú lampu. Stačilo haram na dnešnú noc. Už sa viac ani nedokázal sústrediť. Síce poznal väčšinu textov takmer naspamäť, no viaceré z nich nechápal. Nerozumel celému radu slov ako *internet*, *shitstorm*, *Carrington*, *feminizmus*, *appeasement* alebo *Slovensko*. Mnohé síce nechápal, ale domýšľal si. O Slovensku si domyslel, že zrejme muselo ísť o krajinu, ktorá viac neexistuje, krajinu v susedstve Bulúnie, proti ktorej kalifát ešte donedávna viedol vojnu a ktorá vraj tiež zanikla...

Svet, o ktorom čítal z textov dávno mŕtvych ľudí, vyzeral úplne inak ako svet, o ktorom sa učil. Ale už jeho otec tvrdil niečo iné. Keď sa raz Ali vrátil zo škôlky, priznal sa rodičom, ako ich učili, že Alah stvoril svet za šesť dní a že pred islamom nič neexistovalo, len tma a prázdnota. Spýtal sa otca, či je to naozaj tak. Ten len pokrútil hlavou. „*Pred islamom existoval svet vyše pätnásť miliárd rokov.*“ A potom dodal: „*Ale to je ďalšie naše tajomstvo, rozumel si? Aj to je haram a o tom smieš hovoriť len pred mamou a mnou a pred nikým iným.*“ Toto ho otec učil odnepamäti. Až pokiaľ ho i s mamou nevzala náboženská polícia. A Ali si jeho slová vzal k srdcu. Nikdy sa o svojom haram s nikým nerozprával, aspoň nie dovtedy, dokým mu do života nevstúpili priatelia ako Rášid a Farúk.

V hlave mu ťažkopádne víril roj myšlienok nenútene popretkávaný spomienkami a pasážami zakázaných textov. Napriek tomu cítil v duši priam lahodný pokoj, vďaka ktorému netúžil spať, ale priam prahol po vychutnávaní si okamihu. Vzdialene vnímal Tessin pravidelný dych. Dych nahej ženy pritúlenej k jeho nahému telu.

Prvýkrát sa milovali pomerne krátko. Vyústil do nej s nedočkavou náruživosťou celého svojho doterajšieho života. Po desiatich minútach po nej zatúžil znovu. Jej dotyky, krivky i vlhkosť mu nedovolili si oddýchnuť. Tentoraz si na ňu ľahol on. Vsúval sa a vysúval podľa vlastného tempa, ona mu len stehnami zovrela boky, jednou rukou ho hladila po chrbte, druhou sa mu prehŕňala vo vlasoch. Páčilo sa jej, čo robil. Vedel to, cítil to. Nedlho po jeho vyvrhlení zadriemala. Zobudil ju ešte dva razy. Aj keď sotva vládol, ale potreboval dohnať dvadsaťpäť rokov chýbajúceho poznania ženy.

V delíriovitých spomienkach sa mu mimovoľne vynárala zahalená ženská tvár, z ktorej sa naňho spod priezoru čierneho nikábu dívali dve ohnivé

čokoládové oči. Oči, ktoré ho hmatateľne sledovali a vzrušovali od prvého okamihu, čo ich uzrel. A odvtedy sa mu vracali v snoch i v realite.

Pohľad ohnivých očí si ho podmanil, už keď sa s ním po prvý raz stretol pred niekoľkými týždňami. Počas piatkovej modlitby, keď imám, „otec“ Ibráhím, spravil škandalóznú vec. Nechal odstrániť priehradku deliacu mužov a ženy. S odôvodnením, že slovo Božie nerozlišuje medzi bratmi a sestrami, ale vchádza do duší tých, čo veria. Následkom toho na ďalšiu bohoslužbu neprišla asi tretina mužov, ale o to viac žien. Aliho vtedy dosť zaboleli reakcie okolia. Na adresu vekovitého kazateľa sa zniesli klebety, ohovárania i tvrdá kritika. Že si na sklonku života začal vykladať islam podľa seba a ľadový dych smrti mu zatemnil mozog. Siahnuť si však naňho nedovolil nikto. Hovorilo sa o ňom, že je kalifovým dôverníkom, dobrým priateľom. Vodca krajiny ho vraj neverejne navštevuje a iba raz sa pritom prezradil – keď prišiel do Aliho mesta a priniesol si so sebou i bolesti zubov.

Na otca Ibráhíma nedal mladík dopustiť. Kazateľ sa ho po zmiznutí rodičov ujal ako poručník. Odmietol ho odovzdať jednému zo sirotincov podporovaných salafistickými alebo wahhábovskými organizáciami a miesto toho si chlapca osvojil. Našiel mu miesto vo svojej rozvetvenej rodine, bývajúcej v jednom zo starých radových domov ešte z vrcholiacej doby al-harb, keď kuffar dobrovoľne stavali mestá pre imigrantov z orientu. Tu Ali vyrastal s Ibráhímovými vnukmi a asi desiatimi ďalšími sirotami. Vychovávaní boli prísne, podľa najlepších tradícií a viery, avšak spravodlivo. Napriek tomu sa s imámom vídal len zriedkavo, keďže sa ten v plnej miere venoval štúdiu a kázňam.

Ibráhímova rodina si navzdory umierneným názorom rešpektovaného duchovného zakladala na disciplíne. Láska k životu a tolerancia, ale prísna výchova. Spravodlivosť a rovnoprávnosť, ale poriadok, zásadovosť a česť. Deti sa mohli veľa hrať, dokonca aj chlapci a dievčatá spoločne. Popritom ich však čakal celý rad povinností a zodpovedností. Pomoc pri nakupovaní, v záhrade, starostlivosti o Oranžovú mešitu, upratovaní, varení či výchove mladších detí. Navzdory tomu žiadnu z povinností nevnímali ako námahu či záťaž. Otec Ibráhím i celá jeho rodina hlásali, že k akejkoľvek práci sa dá vytvoriť láskyplný vzťah. Motivovali deti vnímať povinnosti formou hry i čestnej súťaže. Ali už v ranom veku postrehol, že imám sa im podvedome

usiloval vťepovať viac tieto cnosti ako podriaďovanie sa Alahovi. Alebo skôr – obraz Alaha u nich na rozdiel od školy nepestoval ako tvrdého a trestajúceho boha, ale ako zdroj všetkej lásky a dobra. „*Alah je milosrdný. Zlí sú jedine ľudia.*“ Táto fráza sa vďaka svojej jednoduchosti a absolútnemu významu dokázala nezmazateľne vpiť do detskej duše.

Napriek celej láske otca Ibráhíma, navzdory jeho úsiliu podporovať v deťoch vlastný názor na život, sa všetci jeho chlapci ešte pred dosiahnutím plnoletosti rozhodli vstúpiť do Bielych gárd a narukovali. Všetci do jedného, aj Ali. Náboženská polícia i salafistickí bratia vedeli, že na imáma siahnuť nedokážu, našli však spôsob, ako mu ublížiť, zlomiť ho.

Starý pán vtedy asi na pol roka upadol do hlbokého smútku. Sorva jedol, pil. Chradol. Ali sa to dozvedel až z počutia, o mesiac neskôr, keď sa vrátil naspäť do mesta. Ako jediný. Jediný z chlapcov neodcestoval do ďalekého Aš-Šámu, do mýtického kraja, kde sa podľa proroctiev má odohrať posledná bitka medzi vierou a neveriacimi psami. Od ostatných za posledných deväť rokov viac nič nepočuli. U Aliho tak napokon zvíťazil ten druhý Alah. Krutý a trestajúci.

„Spi, effendi môj,“ zamrmlala Tessa z driemot a prešla mu dlaňou po vlasoch. „Prespiš rannú modlitbu.“

„To nič,“ pousmial sa do tmy mladík, „ak prespím, znamená to, že mi šajtan načúral do ucha a nepočul som hlas muezína. Nebude to moja vina.“

Dievčina mu spokojne zafunela v náručí.

Na veľkú piatkovú obedňajšiu modlitbu odchádzal spokojný a rozžiarený. Vyspal sa dosýta a prebudil sa v nádherný slnečný deň. Jeho otrokyňa ho privítala raňajkami z vajčiek a syra a voňavej horúcej kávy. Kým on spal, upratala mu šaty, niektoré oprala, iné vyžehlila. Celý čas sa pritom pohybovala po špičkách prstov, aby ho nezobudila.

Vykračoval si po rozpukanom asfalte a pôžitkársky vydychoval obláčiky rýchlo kondenzujúcej pary. Už asi dva týždne nevidel mesto za svetla. Zimné obdobie ho so svojimi dlhými nocami ušetrilo pohľadu na chátrajúcu Rakku. Aj vtedy však prišli okamihy, keď si mohol plne vychutnať zákutia svojho rodiska počas bieleho dňa. Napríklad každý piatok na ceste do mešity. Tak ako dnes.

Poslednú bohoslužbu zmeškal. Nechcelo sa mu vystrkovať nos do snehovej

smršte, ktorá sa v to ráno rozpútala a nedozerným prívalom zdivočených vložiek zasypávala celý kraj. Keď ho susedia prišli skontrolovať, vyhovoril sa na nevoľnosť a prechladnutie. Zostal v posteli a so zadostučinením si čítal svoje *haram* konečne pri ako-tak dennom svetle, kým sa zvyšok okolitého sveta brodil fujavicou na ceste do mešít. V hluku vetra zanikli dokonca hlasy muezínov. Ali si svoj deň voľna vychutnal. Čítaním a popíjaním horúceho čaju, ktorý mu priniesla tučná Habíba po tom, ako prišla z bohoslužby.

Napadaný sneh sa rýchlo roztopil. Vlnu tepla však rýchlo vystriedali treskúce mrazy, v ktorých pohynulo niekoľko desiatok obyvateľov. Tí šťastnejší si len dolámali hnáty pri poľadovici. Teraz sa Ali spokojne uberal po ulici, hrial sa na zubatom slnku a prekračoval ľadové jazyky, ktoré pripomínali nedávny nečas. Spolu s ním sa na veľkú piatkovú bohoslužbu ťahali zástupy desiatísícov ďalších ľudí.

Aj Oranžovú mešitu otca Ibráhíma postavili ešte kuffar pred niekoľkými generáciami z vlastnej vôle i z vlastných peňazí. Niečo, čo mladíkovi nikdy nešlo celkom do hlavy, akokoľvek nad tým uvažoval. Neverci predsa predstavovali odvekého nepriateľa. A okrem toho bol toto ich domov. Mali tu jasnú prevahu. Populačnú i vojenskú. A napriek tomu sa vzdali. Svojej kultúry, svojich hodnôt, svojej slobody a napokon i svojich životov. „*Kuffar sú zbabelci odjakživa*“, vysvetľoval kolega Mohamed. „*Triasli sa o svoje životy až tak, že sa báli brániť a radšej sa vzdali*.“ Starý imám to videl trochu inak: „*Aj medzi nevercami sa našlo veľa pomocníkov islamu. Podobne ako ansarovia v Medíne, ktorí prichýlili proroka, mier s ním, a jeho stúpcov, muhadžirúnov. Nie všetci z nich konvertovali, preto sme ich nazývali dhimmi aj napriek ich vtedajšej prevahe a nadvláde. Prijali nás, keďže v nás cítili svoju budúcnosť. Ich ľud postupne vymieral. Lebo sa ich spoločnosť odvrátila od Boha. Upísali sa zábave, rozkoši či honbe za peniazmi namiesto pokory, bázne, rodiny a zodpovednosti.*“

Oranžová mešita sa vynorila spoza rohu ulice, vkusná a ľúbezná ako vždy. Jej vysoké hladké múry dominovali okolitým budovám, od neskorej jari do skorej jesene ich venčili početné záhony pestrých kvetov, o ktoré sa starala imámová rodina. Ali sa chcel potešiť z jej zjavu, avšak už z diaľky si všimol, že niečo nie je v poriadku. Pri vchode sa ponevieralo zopár postáv, ktoré očividne nepatrili k veriacim prichádzajúcim na bohoslužbu. Muži odetí v bielom – turbanoch, kožuchoch i čizmách – na jednej strane vo farbe

čistoty, na druhej v bojovej farbe legendárnych Umajjovcov, ktorí im slúžili za vzor. Jednoliatosť narúšala len červená stuha okolo pása – farba krvi.

Prítomnosť Bielych gárd zvyčajne veštila nepríjemnosti. Takmer každý občan, ktorý sa s ich členmi stretol, vedel, že najlepšie, čo môže spraviť, je vytratiť sa im nepozorovane z dohľadu. Ich výskyt na rozdiel od rutinne hliadkujúcej náboženskej polície zaručoval násilie alebo demonštráciu moci. Popri tom však každý občan s pocitom istého zadostučinenia vedel, že existoval niekto, koho sa bála aj nenávidená náboženská polícia. Biele gardy, elitné jednotky kalifátu.

Ludia vchádzali do mešity navzdory ich prítomnosti. Mnohí si totiž pamätali oficiálnu návštevu kalifa asi pred troch rokov, keď sa vodca ríše zúčastnil na bohoslužbe. Vtedy ho sprevádzali Biele gardy a strážili aj okolie. Preto Aliho prvá myšlienka patrila spomienke na stretnutie s týmto významným človekom. Najvýznamnejším v celej krajine. A hádam aj v celom svete, keďže kráčať v šlapajach samotného proroka a ako jediný zastupoval Alaha tu na zemi.

Ali okamžite spozoroval dve zásadné zmeny. Členov Bielych gárd bolo len zopár. Keby sprevádzali kalifa, znamenal by ich počet niekoľkonásobok. A tiež im z pliec zmizli zastarané kalašnikov, prehistorické útočné pušky, ktoré sa vyrábali kedysi pred poldruha storočím. Miesto nich sa im za pásmi skveli ornamentálne zakrivené šable. Šable už pred niekoľkými rokmi nahradili pušky na znaku gárd, teraz ich vystriedali aj v arzenáli. Mladík odhadoval, že skutočné zbrane oddielu skrývajú biele kožuchy. Zbrane nové, možno tajné a určite veľmi účinné.

Neveľká mešita, ktorú navštevoval celý svoj život, ho čakala nebývalo prepchatá ľuďmi. Na kobercoch sa v jednej časti modlitebne zoskupili muži, v opačnej zahalené ženy. Konečne odznel hlas muezína a do popredia vystúpil tlmený hovor prítomných.

Vzácného hosta objavil rýchlo a ľahko. Stál pri jednom zo stĺpov podopierajúcich klenbu a zapálene debatoval s otcom Ibráhímom, pričom sa okolo oboch utvoril polkruh zvedavcov. Nízky zavalitý muž s priesvitnou šatkou na modlitebnej čiapke a hustou prešedivenou bradou bez fúzov, ako ju nosia všetci pravoverní dediči posledného proroka. Tvár mu okrem širokého nosa, posiateho hustým čiernym akné, zdobili hrubé kostené okuliare s masívnymi sklami. Sotva by sa v celom mocnárstve našiel niekto z veriacich, kto by ho

nepoznal. Šejk Abdullah Abú al-Jerbútí, hviezda spomedzi kazateľov a po kalifovi azda najvplyvnejší duchovný v krajine. Keby Ali vlastnil a pozeral televízny prijímač, nedozvedel by sa takmer nič nové. Overil by si, že Abú al-Jerbútí tam rovnako ako tridsať rokov predtým pravidelne prednáša svoje monológy o prísnej viere a dodržiavaní Božích zákonov. Možno by predsa len odhalil jednu podstatnú drobnosť. Že tento prísny duchovný, ktorého si podaktorí ľudia dovolili humorne prezývať „televízny šejk“, v poslednej dobe veľa cestuje a verbuje za svoju vec.

Otec Ibráhím pôsobil navonok pokojne, ale Ali postrehol, že vysoký chudý stavec v sebe potláča rozrušenie a možno aj hnev. Keďže ho poznal od detstva, vedel, že keď sa imám príliš vystrel, ba až prehol dozadu, neveštilo to nič dobré. Rovnako ako v prípade šejkovej náhlej návštevy.

Časť davu sa tlačila pred osemhranným, mozaikou vykladaným bazénikom s fontánou, kde vykonávala rituálnu očistu *abdest*. Alimu sa verejná očista odjakživa priečila, keďže nemal v láske postrkávať sa s inými mužmi pri fontánke a prizeráť sa, ako si v nej čistia nos či vyplachujú ústa. Otec Ibráhím ju u detí prísne vyžadoval, dospelým však dával voľnosť s odôvodnením, že čistota tela a duše je pri rozhovore s Bohom ich osobná vec.

Staručký imám napokon nahlas prehovoril a zdvihol ruku. Bolo jasné, že bohoslužbu povedie on aj napriek šejkovej prítomnosti.

„Alah je veľký,“ vyriekol Ali spolu s ostatnými a povzniesol dlane k spánkom.

„V mene Alaha najmilostivejšieho a najmilosrdnejšieho,“ na pol úst recitoval mladík už so založenými rukami a díval sa do zeme, „všetka chvála patrí Alahovi, pánovi všetkého, čo existuje. Najmilostivejší a najmilosrdnejší, pán posledného súdu...“

Modlieval sa, ako ostatní. Niekedy viac, inokedy menej. Niekedy po očiste, inokedy bez nej. Pravidelne sa modlil s rodičmi i po tom, keď ho prichýlil otec Ibráhím. Celý čas čakal na Boha. Kedy sa mu ozve, kedy ho vypočuje. Dlho závidel každému, kto sa dokázal dostať do tranzu, i takému, kto tvrdil, že Boha cíti počas modlitby, je s ním v spojení a Boh sa mu prihovára. „Sabr, *braček, trpezlivosť*,“ opakovali mu bežne tí, ktorým sa zveril, „keď ho necítiš, znamená to, že ho nedokážeš počuť. Otvor si dušu a načúvaj, lebo on teba počuje vždy!“ Ale ako sa otvára duša? Ako sa načúva Bohu? Ali žil už dvadsaťpäť rokov, ale ešte nikdy nič nadprirodzené neokúsil.